

RÜZGAR "SOL" DAN ESİYOR!

Yunanistan'da radikal sol ittifak (Siriza) seçimleri kazandı. Siriza'nın ne olduğundan ziyade Yunan halkı için neyi ifade ettiğidir önemli olan. Emekçi yığınlar Siriza'da kendilerine dayatılan ekonomik yıkıma, politik ve sosyal aşağılanmaya karşı bir umut gördüler. Değişimin ışığını gördüler. "Radikal Sol" onlar için sola yönelimin, "başka bir dünya"nın ifadesiydi.

Devrim tüm politik oyuncuların sırasıyla rolünü oynadıkları bir sahnedir. Devrimin gerçek temsilcilerinin sahnede görünmesinden önce rolünü tamamlaması

gereken oyuncular çıkar sahneye. Siriza devrimin gerçek temsilcilerinden önce rolünü oynaması gereken bir oyuncudur ancak. Geniş emekçi yığınların bilinci bu şekilde gelişir. Mevcut sosyo-ekonomik koşullar siyasi arenanın bu temel kuralının işleyeceği, Yunan emekçilerin devrime doğru hızla kayacakları konusunda umutlu olmamız için yeterli.

Yığınların sola gidişinde bir ara halka olan Siriza bu tarihsel rolünü oynadıktan sonra aşılacak ve Yunan emekçileri gerçek devrimci alternatiflere çevirecek yüzünü. Yaşayacak ve göreceğiz.

Yayınımız abonelik satışlarına başlamıştır. Abone olalım ve bir yıl boyunca gazetemize kolayca ulaşalım. Ayrıntılı bilgi almak ve abonelik bilgilerinizi vermek için info@mucadelebirligi.com ve diğer e-posta adreslerimizden, telefon numaralarımızdan bize ulaşabilirsiniz. Yayınımız banka hesap no: YENİ DÖNEM YAYINCILIK LTD.ŞTİ İşbankası Sofular Şubesi 1175-0256029 IBAN TR62 0006 4000 0011 1750 2560 29

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK 28 Ocak - 11 Şubat 2015/ S 276 / 1 TL

BİJİ BERXWEDANA KOBANE

En yiğitler yollara düşer
Kahramanlıklar dillere düşer
Toprağa cemre düşer
Filizlenir yeni yaşam
Düşmez Kobane

Dört ay önce "Kobane düştü, düşecek" diye bayram ediyordu RTE! Bütün faşistler, gericiler, kan içiciler aynı sevinci paylaşıyorlardı. İnsan müsveddelerinin yapacağı katliamı ellerini ovuşturarak bekliyorlardı. Kadınların pazarda köle olarak satılacağı beklentisinden ağız kulaklarındaydı. Hepsi sükut-u hayale uğradı!

Her halk devrimi ezilen yığınlarda muazzam bir "yeni ruh" yaratır. Kobane'de Kürt halkı ve dünyanın dört bir yanından kopup gelen enternasyonal savaşçılar bu yüksek ruhu, bu feda bilincini tüm dünyaya gösterdi. Sokak sokak, ev ev yapıldı çatışmalar. Bir ara Mürşitpınar sınır kapısı civarına kadar sıkıştı devrimin neferleri. Ama vazgeçemediler. Her gün ağır kayıplar verdiler, tanklara karşı bomba yüklü bedenleriyle yürüyüp feda ettiler kendilerini, yine de vazgeçemediler. Kobane Stalingrad'dı, sıkıştıkları o sınır kapısı civarı ise tek bir köprübaşı!.. Kadın savaşçılar en ön saftaydı. 70'lik delikanlılar siperlerde. Ortaçağ çetelerinin hamileri sınır kapısını bile açtı o vahşi çetelere, yeter ki Kobane düşsün diye.

Her savaş günü RTE'nin yüzüne haykırdı tüm halk: Kobane düşmeyecek! Sen düşeceksin, saltanatın düşecek, beslediğin bu vahşi çakallar düşecek ama Kobane düşmeyecek!

İşte şimdi zafer halayları var Kobane sokaklarında. Tüm dünya selama durdu zafer karşısında. Yüreği devrimden yana atanlar tilililer çekiyor, sloganlar atıyor meydanlarda.

METAL İŞÇİLERİ GREVE ÇIKIYOR

Metal işçileri, 29 Ocak günü 10 kent, 22 fabrika'da 15 bin işçi ile greve çıkmaya hazırlanıyor.

MESS dayatmalarına karşı 29 Ocak ve 19 Şubat günlerinde greve çıkacak olan metal işçilerini selamlıyoruz.

Ve işçilerin DİSK Birleşik Metal İş Sendikası öncülüğünde Osmaniye, Hatay, Mersin, Konya, Kocaeli, Bursa, İzmir, Bilecik, İstanbul, Gebze'de 22 fabrikada gerçekleştirecekleri grevlerinde yanlarında yer alacağız. Tüm emek dostlarını greve sahip çıkmaya davet ediyoruz

SIRRI ÖZTÜRK (1932 - 27 Ocak 2015)

Türkiye sosyalist hareketinin önde gelen isimlerinden Sırrı Öztürk, 60 yıllık siyaset hayatında son gününe kadar işçi sınıfı için mücadele etti ve 2009'dan bu yana sürdürdüğü kanserle savaşımına yenik düştü.

Bir işçi, yazar ve yayıncı olan Sırrı Öztürk, 28 Ocak 2015 günü, emekçi semti olan Gazi Mahallesi'nde, Gazi Mezarlığında toprağa verilecek.

İşçi sınıfına, sosyalist harekete ve ailesine başsağlığı diliyoruz

GAZİ'DEN KOBANE'YE... MUSTAFA ŞEKER

"İnsanlar doğar, büyür, yaşar ve ölürlere önemli olan çok yaşamak değil yaşadığı sürece fazla birşeyler yapabilmektir."

Gazi Mahallesinden Kobane'ye destek vermek için giden arkadaşımız dostumuz Mustafa Şeker(31), 27 Ocak günü hayatını kaybetti.

Bugün sokaklarda kutlanan Kobane zaferi, hiç tereddütsüz canını ortaya koyan Mustafaların omuzlarından yükseliyor. Bu zaferin sahipleri, dünyanın dört bir tarafından gelip, faşizmin karşısına dikilenlerdir.

Başta Gazi, tüm halklarımızın ve ailesine başsağlığı diliyoruz. Şehit Namırın!

>>Editör...

Siriza'nın Zaferi

Geçen Pazar günü Yunanistan'da yapılan genel seçimleri "Siriza" adlı koalisyonun kazanması Türkiye'de özellikle de sosyal reformist çevreleri oldukça heyecanlandırdı.

Burjuva gazetelerin manşetlerine bakılınca, heyecan duyanların sosyal reformistlerle sınırlı olmadığı hemen anlaşılıyor. Burjuva basının, kendini "emek hareketi" kapsamında gören bir hareketin zaferinden gizleyemediği bir mutluluk duymasının anlamı ne olabilir?

Ve dahası, "sosyalist" sosyal reformistlerin sermaye güçleriyle, burjuvalarla aynı mutluluk havasını soluması nasıl açıklanmalı? Bu işte bir terslik mi var?

Tarihin Sıçramalı Gelişimi
C.Dağlı 2

Demokratik Özerklik Tezi Devrimci Değil....
Özgür Güven 4

Sermayenin Elinde Patlayan Koz: Din
Umut Çakır 5

İdeolojik Ayaklanma
Ali Varol Günel 10

Avrupa Gericiliği-Dinci Faşist Terör Kardeşliği
Taylan Işık 12

Tarihin Sıçramalı Gelişimi

BAŞYAZI

C. Dağlı

Tarihsel ilerleme sıçramalıdır. Küçük burjuva sosyalistlerimiz, ne dünya tarihini diyalektik bir biçimde kavıyorlar ne de kendi somutumuzdaki tarihsel gelişmeyi. Onların tarihe yaklaşımları derecelidir, adım adım, kerte kerte ilerlemeye dayanıyor.

Sermayenin büyümesi hızlı bir tempoyla ilerliyor. Bu büyüme daha az elde toplanma yani tekelleşmede daralma yönündedir. Daha az kişi, daha büyük miktarda sermayeye kumanda eder duruma geldi. Kapitalin daha az elde toplanması, ücretli emekçilerin sömürüsünün daha da yoğunlaşmasını getirdi.

Son yıllarda iyice artış gösteren, kapitalistlerin "iş kazası" olarak gösterdiği işçi katliamları, sermayenin büyümesinin ve yoğunluk kazanan sömürünün sonuçlarıdır. Sermaye birikiminin ve tekelleşmenin yoğunlaşması, hızlanması ile birlikte kaçınılmaz ve zorunlu olarak emekçi kitlelerin artan başkaldırılarını doğurdu.

Sermayenin büyümesi hızlı ve çatışmalı bir süreçtir. Tarih bu temel üzerinde sıçramalı bir gelişme gösteriyor. Türkiye ve Kürdistan'ın son yıllarına bakıldığında, tarihin nasıl sıçramalı bir yol izlediğini görmek mümkün. 31 Mayıs ayaklanması, sınıf kavgasının bir kaç on yılın nasıl da bir kaç güne sığdığını somut olarak gösterdi. O gündün bu yana tarihsel süreç çok daha hızlanmıştır. Tarihin bu şekilde kavranışı, marksizm leninizmin kavranışıyla yakından ilişkilidir.

Sermayenin birikim ve merkezileşme süreci, geniş halk yığınlarının yıkımı ve sefaletiyle el ele gider. Maddi temelde, ekonomik yapıda oluşan büyük değişim, kendini toplumsal ilişkilerin tüm alanlarında gösterir.

Marksizm ekonominin toplumsal ilişkiler ve politikayla bağımlı şu şekilde koyar: Ekonomik temeldeki değişime bağlı olarak, toplumsal, siyasal, kültürel vb. ilişkilerde ve durumlarda farklılıklar oluşur; bu farklılıklara bağlı olarak, mücadele biçimleri de değişime uğrar. Mücadelenin yeni biçimleri öne çıkarken, mücadelenin bazı biçimleri ise ikinci plana düşer. Sorun, bu değişimin kendi somutluğu içinde saptanmasıdır.

Mücadele biçimleri, değişen ekonomik, toplumsal, siyasal, kültürel vb. durumdan ve sınıfların karşılıklı ilişkilerinden çıkarılır.

Ortaya çıkan yeni duruma bağlı olarak, bir süreden beri isyan ve ayaklanma gibi devrimci başkaldırılar yani devrimci yığınsal savaşım öne çıkmıştır. Gezi öncesi ve sonrası yüzlerce kitle başkaldırısı örneği, bunun yeni dönemin ana eğilimi, yönelimi ve pratik mücadele tarzı olduğunu ortaya koyuyor.

Halk kitlelerinin, işçi sınıfının tekelleriyle kapışması, mücadelede zorunlu olarak devrimci biçimleri öne çıkarıyor. Sermayeye karşı devrimci savaşım daha kitlesel bir temelde yürüyecektir.

Ezilen ve sömürülen kitlelerin mücadelesinin, devlet iktidarına yönelmesi yönünden bakıldığında, sınıflar savaşımının yeni bir döneme ve yeni bir duruma girdiği söylenebilir. Devlet yapısını yıkmaya yönelik mücadele yalnızca bir grup devrimciyle sınırlı değildir. Geniş kitlelerin savaşımı, devlete karşı mücadele biçiminde gelişiyor. Mücadelenin devlete karşı gelişmesi, bu mücadelenin büyük halk yığınlarının, tüm ezilen ve sömürülenlerin mücadelesi durumuna gelmesi demektir. 31 Mayıs tam da devlete, siyasi iktidara karşı yöneldiği için, tüm emekçilerin, sömürülenlerin ve ezilenlerin mücadelesiydi.

Hangi açıdan bakılırsa bakılsın, bir devrim döneminde bulunuyoruz. Yani pratik alanda. Devrimin soyut, teorik konusu değil, pratik olarak gerçekleşeceği bir dönemdir bu. Küçük burjuva siyasetler sürecin devrimci karakterini kavramasalar da, gerçek durum budur.

Geri bir bakış açısıyla, tarihin itici gücünün, devrimin öncüsünün bir dizi savaşımından geçerek edindiği deneyim, teorik nitelik, entelektüel düzey, pratik yetenek, tek kelimeyle öznenin bugünkü ileri konumlanışı doğru olarak değerlendirilemez.

Emekçi kitleler, kendi durumlarının ve gerçekleştirmek zorunda oldukları tarihsel görevlerinin farkına varacak politik bir yetkinliğe, teorik yeteneğe sahip. Politik bilinç ve yetenekleri her pratikte biraz daha yetkinleşiyor. Devrimci özne devrimi gerçekleştirecek nitelikleri üzerinde taşıyor.

Emekçi halk yığınları 31 Mayıs 2013'te ayaklandıklarında, düşüncelerinin merkezinde devrim vardı. Ayaklanma günlerce sürdüyse, devrim hedefiyle hareket ettikleri içindir. Küçük-burjuva siyasetler ise iyileştirmeleri, düzenlemeleri, reformları merkeze koyuyor. Onlar, büyük devrimci ayaklanmayı, iktidardan bazı ödünler koparmak için kullanmak istedi. Bunun ötesine geçecek tutarlı devrimci öneriler getirmediler.

Devrim eski dünyanın pratik yolla alt üst olmasındır. Dünyanın pratikte dönüşüme uğratılmasıdır. Teorik alandan pratik alana geçiştir. Milyonlarca insanın mücadelesi tam da bu alanda ilerliyor.

Tüm Çocuklara Sözümüz Olsun Ki Bu İşin Peşini Bırakmayacağız 12 Yaş... 1 Kurşun... 1 Ölüm

Eğer Kürt isen, çocuk iken ölmen artık çok sıradan bir olay. Kimliğine fotoğraf bile yapışmadan ölen onlarca çocuktan şimdilik sonuncusu, Nihat Kazanhan. Yaşanan öfkeyi tanımlayacak kelimeler yok... mahallesinde oyun oynayan sadece 12 yaşında bir çocuk...

Evet, Kürt olman, her yaşta kurşunlanıp ya da bombalarla ölmen için yeterli, hangi yaşta olursan ol. Ne 7 yaşındaki Eniz, ne 12 yaşındaki Uğur, ne 14 yaşında Ceylan, ne 15 yaşında Berkin, ne de annesinin kucagında ölen 18 aylık Mehmet Uytun... Daha yaşamın olduğunu bilemeden, ağız dolusu gülemeden yaşamdan silinen on-

Birkaç gün önce yine devlet tarafından katledilen Ümit Kurt'un babası Abdullah Kurt:

"14 yaşındaydı benim oğlum. Boyacı, bazen amele. 20 liraya çalışırdı. Okumadı, ben istedim ama olmadı. Zaten iflas etmiştik. 'Çalışayım' dedi. Diğer çocukların hasta, Ümit bana yardım eden tek çocuğumdur. Kimseye zararı yoktu. Ama 20 gündür burada kim olursa vuruyorlar. Kimse bizi dinlemiyor. Karanlıkta sokağa giriyorlar. Panzerlerde bekliyorlar. Biz bu vatanın evladı değil miyiz? Ümit daha sokağa çıkar çıkmaz, 20 ev kadar uzaklaşmış ki orada kendi yaşantılarıyla oynarken vuru-

larca çocuktan sadece birkaçı...

14 Ocak 2014... Cizre'de mahallelerinde arkadaşları ile oynuyorlardı, Adı Nihat Kazanhan, 12 yaşındaydı sadece... Başından vurulmuş... Hastanede örtülere sarınmış küçük bedeninde giysilerini görüyoruz, üzerinde çizgi film kahramanları olan...

Öldürülme sebebini tanıklardan öğreniyoruz, mahalleden akrep geçerken ayağa kalkarak zafer işareti yapmak...

Nihat'ın ölüm haberi büyük bir tepki doğurdu ve kaldırıldığı hastanenin önünü eylem alanı oldu. Ertesi gün ise Nihat Kazanhan'ın cenazesi, Amed'de yapılan otopsi-

luyor. Hayatta kimseye zarar vermemiş bir çocuk vuruluyor. Ne hakkınız var? Çocuk bu, korkuyor, bir köşeye sınıyor ama orada vuruluyor. Göğsünden çıkmış mermi. Ben evde oturuyordum. Herkes oturuyordu. Öyle çatışmalar olsa kim oturabilir? Hastaneye koştuğunda oğlum ölmüştü. Savcı bana 'sen katilin bulunmasını istemiyor musun' dedi. 'Ben katilin kim olduğunu biliyorum' dedim. Birkaç saat sonra oğlum benden kaçırıp Diyarbakır'a götürdüler.

Çatışma falan yokken vuruldu benim oğlum. Plakasız araçtan ateş açıyorlar. Herkes biliyor devlet aracı olduğunu. Plakasız devlet aracı olur mu?"

nin ardından, konvoy ile Cizre'ye getirildi. Cenaze 10 bini aşkın kişi tarafından, "Nihatlar Ölümsüzdür", "Şehit Namirin", "Katil Devlet, Katil AKP" sloganları ile karşılandı. Cenaze, kitlesel bir yürüyüş ile Cizre Asrın Mezarlığı'na defnedildi.

Cenazenin ardından öğrenciler, beraberinde getirdikleri kalem ve defterleri kaymakamlık bahçesine atarak, arkadaşlarının katledilmesini kınadı ve "Nihat Yoldaşımız Ölümsüzdür", "Katil Devlet, Katil AKP" sloganları ile arkadaşlarının katledildiği yere yürüdü.

Nihat Kazanhan'ın katledilmesi, pek çok yerde eylemlerle protesto edildi.

HDK İstanbul Gençlik Meclisi ile HDP İstanbul Gençlik Koordinasyonu, Galatasaray Meydanı'nda 15 Ocak akşamı bir basın açıklamasıyla protesto etti. Kürdistan'da öldürülen çocuklarının fotoğraflarını sokak direklerine asıp, mum yakan HDP'li gençler, devletin katliamlarının hesabının sorulacağını söyledi, "Cizre'de Nihat Kazanhan 12 Yaşında Kimliğinde Fotoğraflı Bile Yokken Devlet Tarafından Öldürüldü" denildi. Dikkatler, emniyet müdürlüğüne gazeteci Hrnt Dink'in cinayeti şüphelisi eski Trabzon İstihbarat Şube Müdürü Ercan Demir'in atanmasına çevrildi.

İHD İzmir şubesi de 16 Ocak akşamı Eski Sümerbank önünde basın açıklaması ve oturma eylemi

düzenledi, "devlet katliamının son kurbanı Nihat Kazanhan sahsında katledilen tüm çocuklara sözümüz olsun ki katilleriniz yargılanana kadar bu işin peşini bırakmayacağız" denildi.

Nihat Kazanhan'ın babası:

"9 çocuğum var. Nihat 5. çocuk. Belki en sakın, sessiz olanı çocuklarımdır. 6. sınıfa gidiyordu daha. Çıkıp bazen amcasına çıraklık yapıyordu ama aklı oyundaydı. O gün Irak'a gitmiştim. Ben aileme bakmak için sürekli gidiyorum. 2 gün var-sam, 10 gün yokum. Daha varır varmaz telefon geldi bana, yaralı olduğunu söylediler. Kamyonu bıraktım geri geldim. Diyarbakır'a göndermişlerdi cenazesini. Son dönemde çok korkuyorduk, şimdi daha da çok korkumuz var.

Açık gözle oğlumun nasıl öldürüldüğünü görenler var. Hepsisi resmen 'plakasız bir akrep aracıydı' diyorlar. Oğlum arkadaşlarıyla oynarken, gelip vurup gittiğini söylüyorlar. Kafasına isabet etmiş. 12 yaşında bir çocuk kime ne yapabilir? Ben hep korurdum çocuklarımı, her şeyden korurdum. Yoktum ki burada. Yemek bile yememiş oynaya gitmek için. Bir kere de sözümüzün kıymeti olsun."

"Gençlik İspanya Devletini Şah Ve Mat Edecek"

Geçen yıl Batasuna'ya yapılan operasyonda tutuklananları savunan avukatlar, 12 Ocak günü yapılan baskınlarla gözaltına alınmışlardı. İspanyol devleti, Batasuna'ya yaptıkları operasyona "Şah" ismini verirken,

avukatlara yaptıkları bu operasyona da "mat" ismini verdiler. Yani devlet Bask halkına "şahmat" diyor.

Gözaltına alınan avukatlardan 3'ü tutuklanırken, diğerleri de şartlı olarak serbest bırakıldılar.

Bask bölgesinin San Sebastiyen şehrinde 16 Ocak günü devletin bu şiddet politikasını protesto etmek amacıyla 30 binin üzerinde insan toplandı ve eylem yapıldı.

Bir taraftan kortajlar oluşturulurken, bir taraftan sendika ve parti temsilcileri basın açıklaması yaptılar, gazetecilerin sorularını yanıtladılar.

Türkiye saatıyla 18.00'de başlayıp 19.30'da sona eren eylemde, "Basklı Tutsaklar Evine", "Basklı Tutsaklara Özgürlük" sloganları atıldı.

Kortaj oluşturulduğu ve basın açıklamaları

yapıldığı sırada gençler, bir pankart astılar ve kitle bu pankartı coşkuyla alkışladı. Pankartta İspanyol devletinin bir yıl arayla yaptığı operasyonlara "şah ve mat" ismi vermesine karşılık olarak asıldı ve pankartta "Gençlik İspanya Devletini Şah Ve Mat Edecek" yazıyordu.

Emilio için İtalya'da Anti-Faşist Eylemler

18 Ocak günü İtalya'nın Kromeno kentinde bulunan Dordoni işgal evine Casa Pound partisinden 70 kişilik faşist grup saldırı düzenledi.

Saldırı esnasında binada bulunan 7-8 anti-faşistten 49 yaşındaki Emilio, kafasına aldığı demir çubuk darbelerden dolayı ağır yaralandı. Saldırdan sonra polis, faşistlerin uzaklaşmasına göz yumarken, destek için toplanan anti-faşistlere de saldırdı.

Halen komada bulunan Emilio ile dayanışmak ve bu ilk olmayan faşist saldırıları protesto etmek için, 24 Ocak'ta tüm İtalya'da anti-faşist eylemler düzenlendi. Faşist saldırının gerçekleştiği Cremona'da düzenlenen eylemlerde polis, faşist parti Casa Pound'un merkez binasını basmak isteyen anti-faşistlere saldırdı. Saldırdan sonra bir çok yerde çatışmalar çıktı.

EĞİTİMDE GERİCİLEŞMEYE KARŞI

GERİCİLEŞMEYE KARŞI DAYANIŞMA VE BİRLİK MİTİNGİ İÇİN

8 ŞUBAT PAZAR GÜNÜ KADIKÖY'DEYİZ

**8 ŞUBAT 2015
13.00
KADIKÖY**

ZORUNLU DİN DERSİ KALDIRILSIN

ABF ADF AVF PSAKD

EŞİT YURTtaşLIK LAİK DEMOKRATİK TÜRKİYE CEMEVLERİ İBADETHANEMİZDİR AİHM KARARLARI UYGULANSIN

SİRİZA'NIN "ZAFERİ!"

Sermaye sınıfı, işbilir bir sınıftır. Siriza'nın liderinin daha seçim akşamı yaptığı "Zafer konuşması"nda

AB'ye verdiği "çatışmama" güvencesi Türkiye'deki burjuva basının gizleyemediği sevincin nedenini yeterince açıklıyor. "Sol" adına bir parti hükümeti kuracak ama sermaye sınıfının temel çıkarlarına dokunmayacak.

Dolayısıyla, bizim sosyal reformistlerimizin Siriza'nın AB'ye "dur" diyeceği şeklindeki umut ve propagandaları şimdiden boşa çıkmış oldu.

Çatışmazsan boyun eğersin! Uzlaşmaz karşıtlığa dayalı sınıflı toplumlarda büyük toplumsal sorunların çözümü zora dayalı olur. Ya çatışsın ve zafer kazanmaya çalışsın ya da çatışmadan kaçınırsın. Bu durumda sermaye sınıfı, koruduğu egemenliğine ve sermayenin gücüne dayanarak sana boyun eğdirmenin bin bir yolunu bulur.

Bir parti ya da bir siyasal hareket için en büyük felaket, bir sınıfın programı adına iktidara gelip iktidarda başka bir sınıfın programını uygulamak zorunda kalmaktır.

"Emek" güçleri adına hareket ettiğini ileri süren "Siriza" tarihte bu güne kadar görülmüş tüm örneklerde olduğu gibi, sermaye sınıfının egemenliğini yıkmak için çatışmayı, yani iç savaşı göze almadıkça sermaye sınıfının programını uygulamak zorunda kalacak. Bu ise ucunda uçurum olan bir eğik düzleme

kaymak demektir.

Özel olarak AB'ye, genel olarak emperyalistlere "çatışmama" sözü veren Siriza şimdiden bu eğik düzleme ayak bastığını ilan etmiş durumda.

Emekçi sınıflar çok geçmeden, kendilerine refah, mutluluk, yoksulluktan çıkış, daha yaşanabilir bir hayat vb vb vaad eden bu hareketin kendilerine daha çok işsizlik, daha çok yoksulluk getirmekten başka bir işe yaramadığını görmekte gecikmeyecekler.

İşte o zaman sermaye sınıfına, komünizmi kötülemek, kitleleri aldatmak için gün doğacak. İşte o zaman, burjuvaziye, bu adamların sermaye sınıfıyla, emperyalistlerle uzlaşarak işleyecekleri tüm günahlarının faturasını komünizme kesmek için aradığı altın fırsat doğmuş olacak.

"SOL" bir koalisyonun seçim zaferi ka-

zanmasından burjuva basının neden gizlenemez bir sevinç yaşadığı şimdi daha iyi anlaşılıyor mu?

Sosyal reformistlerin sevincine gelince.. Onlar her zamanki darkafallıklarıyla kendi düşüncelerinin iktidara geldiğini ve bununla tarihi bir zafer kazandıklarını düşünüyorlar.

Tarihi bir zafer değil ama tarihi bir yarınlığı içinde olduklarını görmek için çok beklemek gerekemeyecek. Kapitalizmle sosyalizm arasında üçüncü bir yol yoktur ve sosyalizme, komünizme yönelmeyen zorunlu olarak kapitalizme yönelmek, sermaye sınıfına hizmet etmek zorunda kalacak.

Bir parti hangi yollar iktidara gelmiş olursa olsun sosyalizme geçiş için sermaye sınıfıyla, emperyalistlerle kanlı bir kavgaya, yani iç savaşa tutuşmaktan başka yol yoktur.

Hrant 8. Yılında Her Yerde Anıldı.

Hrant Dink, katledilmesinin 8. yılında her yerde yine onbinlerle anıldı. Hrant için ilk anma her zaman olduğu gibi Agos gazetesi önünde yapıldı. Taksim Divan Otel önünde toplanan insanlar "Yüzleşin! Hrant'la Soykırımla" pankartı ile buradan Agos'a doğru yürüdü.

"Burası Hrant Dink'in Caddesi, Hrant Dink'in Şehri, Hrant Dink'in Ülkesi" ve "1915'ten

Hrant'a Katliam Sürüyor" pankartları; Roboski katliamı ve Cizre'de öldürülen çocukları anan sloganlarla yürüyüş başladı. Yürüyüş boyunca Hrant Dink, tarih boyunca katledilen Ermeniler, Gezi Ayaklanması'nda yaşamlarını yitirenler, Kobane'de yaşamlarını yitirenler, katledilen Kürt çocukları, iş cinayetlerinde yaşamlarını yitirenler, ses aracından yapılan konuşmalarla anıldı.

Kortejin başında Dink ailesi, HDP Eşbaşkanları ve CHP milletvekilleri, Berkin Elvan'ın anne ve babası da vardı. Mücadele Birliği Platformu'ndan Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB) "Ya Her Gün Birimiz Öleceğiz Ya Da Devrimle Özgürleşeceğiz" pankartı ve flamasıyla kortejde yerini aldı.

Kitle her yıl olduğu gibi caddeye sığmadı. Saat 15.00'e doğru Hrant Dink ve tarih boyunca katledilen Ermenilerin isimleri sayılarak "Yaşıyor" denildi ve Gezi Ayaklanması'nda, Kobane'de, Kürdistan'da ölenler anıldı. Rakel Dink ve Hrant Dink'in yakın arkadaşları aşağıya indiler ve saygı duruşunda bulunuldu.

Anmanın ardından Hrant Dink'in de arkadaşı olan yazar

Murathan Mungan bir konuşma yaptı, Hrant Dink'in sınırsız, sınıfsız sömürsüz, halkların bir arada yaşadığı bir dünya özlemini ve bu konudaki düşüncelerini dile getirdi ve Hrant'ın katledilen 62. gazeteci olduğunu ifade etti.

Anmanın bitiminde ise çevik kuvvetin çok sayıda polis TOMA'lar ve akreplerle Taksim Meydanı girişini kapattığı görüldü. Kitlenin Talimhane'ye çıkan sokaklara yönlendirilmesi tepkilere ve gerginliklere neden oldu. Yine de sloganlarla Taksim girişine yüründü.

Gençliğin Akşam Yürüyüşü

Akşam saatler 19.00 gösterdiğinde Fransız Konsoloslugu önünde yine Hrant için toplanıldı. Nor Zartong, Devrimci Öğrenci Birliği(DÖB), HDP, Partizan, AKA-DER, Devrimci Hareket, EHP, EMEP, Halkevleri, ÖDP, Yeni Yol'un çağrısıyla binlerce kişi Fransız Konsoloslugu önünde bu-

luşarak Galatasaray Meydanı'na yürüdü.

Yürüyüşe Batman'da askerliğini yaparken öldürülen Sevag Balıkcı'nın ailesi de katıldı. "1915'ten Hrant'la Soykırım Sürüyor" pankartının açıldığı eylemde yine Hrant'ın gözleri kitleyle birlikteydi.

Galatasaray Meydanı'nda Ermenice basın açıklamasını Kamer Köseyan, Türkçe açıklamayı ise Damla Şahin okudular, "Biz sizi Sivas'tan, Maraş'tan, Çorum'dan, Beyazıt'tan, Dersim'den, 6-7 Eylül'den zaten biliyoruz. Yüzyıl öncemizin Ermenileri, Rumları, Süryanileri ve Pontusları, bugünün Kobane Kürtleri, Şengal Êzîdîleri, Ninova Asuri Süryanileri olarak geliyoruz. Gezi direnişi ruhu ile Rojava devrimi ateşi ile halkların yükselen mücadelesi ile geliyoruz" dediler

İzmir'de Hrant için Kitlesele Anma

Saat 18.30'da Leman Kültür önünde buluşan İzmirli, Kıbrıs Şehitleri Caddesi üzerinden öfkeli sloganlarla birlikte yürüdüler. Türk Sanat Kurumu önüne kurulan sahneden yapılan anons ile saygı duruşunda bulundular. Saygı duruşunun ardından, Türkçe ve Ermenice bir metin okunarak Hrant

Dink katliamı kınandı ve "Biz bitti demeden, bu dava bitmez!" denildi. Yapılan açıklamanın ardından Grup Günberi Ermeni ezgiler seslendirdi.

Ankara'da Hrant Anmasına Saldırı

Ankara'da yapılan Hrant Dink

anmasına ise polis saldırdı. Kitle Hrant Dink'i anmak ve Adalet Bakanlığı önüne çelenk bırakmak isteyen polislin tazyikli su ile saldırısına uğradı, gözaltılar yaşandı. Ankara'da yaşanan bu saldırı, ertesi gün Sakarya Meydanı'nda toplanılarak protesto edildi.

Polis saldırısı nedeniyle yapılamayan açıklama da Ermenice, Türkçe ve Kürtçe okundu.

"Siz Halksanız Biz Mülteciyiz"

Her hareket, her gelişme, karşıtı da geliştirir ve büyütür. Devrim nasıl karşısında karşı-devrimi büyütüyorsa, gerici her hareket de ilerici-devrimci gelişmeleri doğuruyor. Avrupa'da da egemenlerin halklar arasında yerleştirmek istediği düşmanlık ve ırkçılık, halkları birbirine daha da yaklaşıyor.

Önce göçmen karşıtı, ırkçı yasalar çıkarmak istediler ve bu başta Almanya olmak üzere Avrupa'da halklar sokağa aktı. Bu defa Charlie Hebdo saldırısı yaşandı ve beraberinde yeniden "islam-karşıtlığı" adı altında ırkçı eylemleri yükseltti.

PEGİDA (Batı'nın İslamlaşmasına Karşı Yurtsever Avrupalılar) da bu göçmen karşıtı ırkçı gruplardan bugün öne çıkan. Farklı Avrupa ülkelerinde ya da şehirlerinde farklı isimler olsa da, (örneğin Leipzig'de LEGİDA) faşist özü değişmiyor. PEGİDA nerede, hangi ülke ve şehirde sokağa çıksa, onunla birlikte onbinlerce anti-faşist ya da Pegida karşıtı gösterilere on binlerce kişi katılıyor, ırkçı eylemleri gölgesinde bırakıyor.

PEGİDA, son dönemlerde "Pazartesi eylemleri" düzenliyor pek çok şehirde. 19 Ocak Pazartesi günü yaptığı eylemlerde birkaç bin kişi "yabancılar karşı" yürürken, 15'den fazla şehirde 45 binden fazla kişi de PEGİDA'ya

karşı yürüdü.

Münih'te, 11 bin kişi MÜGİDA'ya karşı yürürken, Magdeburg'da yürüyen 600 PEGİDA'lıya karşı 6 bin kişi; Leipzig'de LEGİDA'yı protesto için yaklaşık 5 bin kişi; Berlin'de Bärgeida'nın yürüyüşüne karşı da yüzlerce kişi yürüyerek bunu protesto etti. Dresden'de ise Pegida gösterileri "terör tehdidi" gerekçesiyle yasaklandı.

Bir sonraki eylemler 22 Ocak'ta idi. Leipzig'de bu sefer LEGİDA'nın düzenlediği yürüyüşe yaklaşık 15 bin kişi katıldı. Göstericiler, "Halk bizim" sloganları attı. Legida ve karşıtlarının aynı saatlerde sokaklara çıkması nedeniyle Leipzig kentinde 1989 yılından bu yana en büyük polis takviyesi yapıldı. LEGİDA eylemini, yaklaşık 20 bin kişi protesto etti, "No PEGIDA, No LEGIDA, NO ...GIDA", "Dünyaya Açık Bir Saksonya", "Siz Halksanız, Biz Mülteciyiz" dövizleri açıldı ve "LEGIDA Yürümeyecek" ve "Naziler Dışarı" sloganları atıldı.

Demokratlar ve anti-faşistlerin eyleminde Legida yürüyüşü birçok noktada bloke edilirken, yürüyüşten sonra Augustusplatz'da toplanmak isteyen Legida üyelerinin alana girişi de engellendi.

Gösteriler başlamadan önce tren hattı kablolarının kundaklanmasından dolayı Leipzig ana tren garında peronların yansı kapatıldı. LEGİDA gösterisini protesto etmek amacıyla Augustusplatz Meydanı'nda bulunan Leipzig Operası'nın ve diğer önemli binaların ışıklandırma sistemleri de kapatıldı. Propteste Kilisesi'nin çatısından 60 kişi LEGİDA'cılara tepki olarak şarkı söyledi. Johannisplatz Meydanı'nda da 23 ülkeden gelen 38 balerin gösteri yaptı.

Taksim 1 Mayıs Alanıdır Yargılanamaz!

1 Mayıs ve Taksim, topraklarımızda devrim ve karşı-devrimin en keskin çarpışma alanlarından birisi. Devrim güçleri yüzünü 1 Mayıs'ta Taksim'e çevirdikçe, burjuvazi daha bir şiddetle saldırıyor. 2014 1 Mayıs'ında sokağa çıkan herkese olanca gücüyle saldıran devlet, çağrını yapan sendikalara da davalar açmaktan geri durmadı.

DİSK Genel Başkanı Kani Beko, DİSK Genel Sekreteri Arzu Çerkezoğlu, KESK Eş Genel Başkanı Lami Özgen, TMMOB Yönetim Kurulu Başkanı Mehmet Soğancı ve dönemin TTB Merkez Konseyi Başkanı Ahmet Özdemir Aktan hakkında İstanbul 28. Asliye Ceza Mahkemesi'nde dava açıldı. Duruşma 6 Şubat

2015'te Çağlayan Adliyesinde.

Konu ile ilgili 26 Ocak Pazar günü bir basın toplantısı yaptı sendikacılar.

Herkesi 6 Şubat günü saat 09.00'da Çağlayan Adliyesine davet eden sendikacılar, "Bu fermana karşı bizler kendimizi değil davamızı savunmak için orada olacağız. Bu fermana karşı savunma yapmaya değil milyonlarca işçi ve emekçi adına bu fermanı yargılamaya gidiyoruz. 6 Şubat'ta Çağlayan'da emekçiler faşizmi yargılayacak! (...)Gelin AKP faşizmini hep beraber yargılayalım. Tüm işçileri, emekçileri, mühendisleri, hekimleri, hukukçuları, emek dostlarını, 1 Mayıs'ta Taksim'e omuz omuza yürüdüğümüz tüm dostlarımızı bu fermanı yırtmaya çağırıyoruz" dediler.

Demokratik Özerklik Tezi Devrimci Değil Reformist Bir Teoridir

Özgür Güven

Bir süreden beri devletle UKH arasında yani İmralı tutsağı sayın Abdullah Öcalan ile Kandil'deki KCK yönetimi ve devlet yetkilileri arasında görüşmeler yapılıyor. Bir türlü müzakereye evrilemeyen (önünde bir engel kalmadığı söyleniyor, ama bu yazı yazılırken henüz başlayan bir şey yoktu) bu görüşmelere "çözüm süreci" diyorlar. Bu görüşmelerde UKH tarafından dile getirilen ya da değişik vesilelerle ifade edilen toplumsal yaşamın birçok alanına dair talepler var. Şimdi UKH'nin bu talepleri ne anlama geliyor, bunu ele alacağız. Elbette bir makalenin dar sınırları içinde kalarak. Bu nedenle, okurun tam açılmayan yerler hususunda bizi hoş göreceğine inanarak yüce gönüllülüğüne sığıyoruz.

En başta UKH özerklik diyor, demokratik özerklik. Devletse "olmaz" diye zınhar çağırıyor, "tek millet, tek devlet, tek bayrak" diyor, "üniter devlet" diyor. UKH talebinde bir adım geriye çekilerek, bu sefer, yerel yönetimlerin güçlendirilmesini istiyor, yerinden yönetim diyor. Bunun gerçekleşmesi için de AB ile görüşmelerde Türkiye'nin imzalamaktan imtina ettiği AB yerel yönetim şartının kabul edilmesini yeterli görüyor.

Öncelikle, özerklik, bir halkın yaşadığı bütün coğrafi bölgeyi ve kentleri kapsar. Bu bölgede yönetimin bölge halkına bırakılması, dilinden kültürüne, eğitiminden toplumsal yaşamın diğer bir çok alanına varana dek bölge halkının kendi örgütlenmesi üzerinden söz hakkı demektir. Merkezi devlete bağlı olma dışında bütün yaşamı kendilerinin örgütlemesidir. Bu çerçeveden bakınca, AB yerel yönetim şartının bu anlama gelmediği, gelemeyeceği açık. Bu şart yerel yönetimlerin (belediyelerin) güçlendirilmesi, kent yönetimi gibi kamusal yaşamın çeşitli alanlarında daha etkin olmasını düzenliyor. Devletin bu konudaki tavı ise açık. Yıllardır yerel yönetim şartına koyduğu çekinceyi kaldırmadığı, bizzat Cumhurbaşkanı RTE'nin ağzından "AB'ye girmek gibi bir derdimiz yok" sözleriyle bunu hiç kabul etmeyeceklerinin de ipuçlarını veriyor. Gerçi RTE, bu sözleri F. Gülen cemaati ile kavgası vesilesiyle söylüyor. Ama bu, aynı zamanda AB'nin üyelik için öne sürdüğü koşullar karşısındaki asil tutum olarak okunması gereken bir eylemdir.

UKH, anadilde eğitim talebinin karşılanmasını istiyor. Devlet resmi dil Türkçe'dir başkası olmaz diyor. Kürtçe'yi seçmeli ders olarak "öğretilecek diller" arasına alıyor. Bu konuda tartışmasız bir şekilde, her halkın kendi anadilinde eğitim hakkına sahip olduğunu belirtmek gerekiyor. Bundan sonra diğer bütün diller öğretilir. İnsan ne kadar çok dil öğrenirse o kadar çok kültürle tanışabilir, kendisini geliştirebilir. Ama asıl olması gereken anadilde eğitilirdir, bu olmazsa olmazdır.

UKH, kadın erkek eşitliğinin gerçekleşmesini istiyor, kadının toplumsal yaşamdaki yerini alması için pozitif ayrımcılık diyor. Bunu yerel yönetimlerde ve bulunduğu her yerde hayata geçirmeye yöneliyor. Bu amaçla kadının ekonomik yaşamda da öne çıkması, kadın merkezli şehircilik, kadın merkezli toplumsal yaşam diyor. Oysa kapitalist toplumsal sistem, bunun tam tersidir, erkek egemendir. Yani erkek merkezli toplumsal yaşam; erkek merkezli kent ve eril devlet temelinde bir toplumsal sistemdir. Hatta bu coğrafyadaki erkek egemen devlet anlayışı UKH'nin yerel yönetimlerde hayata geçirmeye başladığı eşbaşkanlık sistemine bile karşı çıkıyor, mahkeme kararıyla bunu engellemeye, uygulamamaya çalışıyor.

UKH komünal yaşam diyor, köy komünleri diyor. Yani toprağın, suyun, hayvanların, enerji kaynaklarının özel mülkiyetinin olmaması gerektiğini söylüyor; tarım alanındaki üretimin doğal ve ortaklaşa yapılmasından bahsediyor. Burada da başat rolü yerel yönetimlere veriyor.

Endüstriyel alanda da yine yerel yönetimlere önemli bir misyon biçtiği gibi, işçi denetiminden bahsediyor. Ancak bu alanda üretim araçlarının mülkiyetine dair bir şey söylemiyor. Geçerken kısaca belirtelim; üretim araçlarının özel mülkiyetinin olduğu bugünkü sermayeye dayalı üretim sisteminde işçi denetimi olsa olsa, patronun yapması gereken işlerin bir bölümünün işçilere devredilmesi olur. Bu nedenle üretim araçlarının özel mülkiyeti temelinde varlığını sürdüren kapitalizm koşullarında işçi denetimi, ancak sermaye sahiplerine yararlıdır. Bu yöntem eğer iktidar işçi ve emekçi sınıfların elindeyse geçerli olabilecek, üretimin ve dağıtımın düzenlenmesinde yararlı olacaktır.

UKH'nin en yaygın kullandığı kavram "kapitalist moderniteye karşı demokratik modernite" oluyor. Bunun toplumsal yaşamdaki ifadesi de "demokratik özerklik" oluyor. Var olan burjuva devlete dokunmadan bunun kurulabileceğini söylüyor, devletleşmeye de karşı çıkıyor. Faşist burjuva devlete dair söyledikleri en ileri şey, devletin demokratikleştirilmesi. Devletin demokratikleştirilmesi ve komünal yaşam temelinde yeni bir toplumsal örgütlenme savunuluyor. Bütün bunların hayata geçirilmesinde yerel yönetimler (yani belediyeler) temel fonksiyon üstlenmelidir diyor.

Hemen belirtelim, bu teorinin vardığı varacağı en ileri nokta, belediye sosyalizminden ötesi olmaz. Bu tezler esas olanı hedeflemediği, yani kapitalizmi aşmayı değil, kapitalizm koşullarında kimi iyileştirmeleri hedeflediği için reformist tezlerdir.

Başına demokratik sözcüğü eklenerek belediyecilik üzerinden savunulan özerkliğe gelelim. Bu tez yukarıda sözünü ettiğimiz gibi bir ulusun ya da ulusal topluluğun yaşadığı bütün bir coğrafyaya değil, belediye sınırlarına, nihayetinde il sınırlarına dayandırılıyor. Ki bu da esas olarak özerkliğe değil, belediye sosyalizmine varıyor, reformizme varıyor.

UKH yola çıktığı 70'li yılların ikinci yarısında ulusal kurtuluşla sınıfsal kurtuluşu birlikte ele alıp proletaryanın sınıfsal bakış açısından hareket ettiğini savunurken, özellikle 90'lı yıllardan başlayarak adım adım bugüne geldi. Bugün artık "demokratik özerklik" tezini savunuyor. Bu teze göre hem özerklik koşulları, hem de hak eşitliği ilkesinin gerçekleşeceği öne sürülüyor. Öncelikle özerkliğin hiç bir türü ezen ulusla ezilen ulus arasındaki tam hak eşitliğini sağlayamaz. Yani UKKTH ilkesini kapsamaz. Özerklik esas olarak ezen ulusun egemenliğinin devamı koşullarında iyileştirmeleri, bazı hakların kabulünü kapsar. Bu varolan devlet iktidarının egemenliğinin güvenceye alınması sonucuna varacaktır. Burjuva toplum sınırları aşılmadığı için reformizmden başka hiç bir anlama da gelmez.

Bütün bir tarihsel gelişmenin yarattığı bugünkü nesnel koşullar Kürt halkını günümüzün en devrimci halklarından biri konumuna getirdi. Kürdistan devrimini hem Ortadoğu hem de dünya tarihi açısından önemli bir yere sahip. Kürdistan'da devrim yürüyüşü dört parçaya birbirini karşılıklı olarak etkileyerek sürüyor. Burada artık Kürdistan devrimini sadece egemen devletleri değil, bütün bölge gericiğini ve emperyalist kapitalist dünyayı karşısına alarak daha ileri gidebilir. Üstelik bu devrim sadece Kürdistan'la sınırlı kalmadan ezen ulusun proletaryasını ve emekçi yığınlarını da kapsayarak Birleşik Devrim olarak yoluna devam edebilir. Bu da ancak ulusal kurtuluşla sınıfsal kurtuluşu birlikte ele alan bütünsel bir stratejiyle gerçekleşebilir.

İNŞAAT İŞÇİLERİ SENDİKASI İLK GENEL KURULUNU YAPTI

İnşaat-İş Sendikası 25 Ocak Pazar günü 1. Olağan Genel Kurulu'nu gerçekleştirdi. Kadıköy'deki sendika genel merkezinde bir araya gelen inşaat işçileri, sorunları üzerinde durdu, öneriler sundu ve yeni dönem yönetimini seçti.

İnşaat işçileri, genel kurulun yapıldığı salona tüm eylemlerde yer alan "Dünyayı biz inşaa ediyoruz, altında biz kalıyoruz artık yeter!" sloganının bulunduğu pankart ile "İşçi sınıfı ya örgütlüdür ya da hiçbir şey" yazılı pankart astı. Toplantı salonu kapısına ise "Kavgamızda yaşayacak" yazısı ve resmi bulunan İnşaat-İş Onur üyesi Ethem Sarısülük'ün resmi asıldı.

Genel kurul, devrim mücadelesinde yaşamını yitirenlerin anısına yapılan saygı duruşuyla başladı. Açılış konuşmasını İnşaat-İş Genel Başkanı Mustafa Akyol yaptı.

4 yıldır sürdürdükleri mücadelede nasıl bir sendika, nasıl bir sendikacılık ve nasıl bir mücadele pratiği tartışmalarını yürüttüklerini ve bu süreçte de inşaat iş kolunun gerektirdiği bir mücadele pratiği gösterdiklerini belirterek, "bizler insan gibi yaşayabileceğimiz insanca şartlarda çalışabileceğimiz bir dünyayı kuruncaya kadar mü-

cadele edeceğimizin sözünü veriyoruz" dedi.

Yönetim kurulu üyeleri Serdar Ben, Remzi Yılmaz, Hasan Oğuz tarafından verilen tüzüklerde değişiklik yapılmasına ilişkin öneriler okundu. Tüzüğe ilişkin öneriler oylanarak, yeni şekli oy çokluğuyla kabul edildi. Ardından Yönetim Kurulu Üyesi Remzi Yılmaz geçen döneme ilişkin faaliyet raporunu okudu.

Sokakta ve Militan Mücadele Yürüten Bir Sendika...

İnşaat-İş olarak, 2010 yılında Sapphire direnişisiyle mücadeleye başladıklarını aktaran Yılmaz, o dönem İnşaat İşçileri Dernek Girişimi olarak hareket ettiklerini ve 5 Ağustos 2014'de kurulduklarını ve bunu yine sokakta eylemlerle duyurduklarına belirtti. Örgütlenmenin inşaat işçileri için her şeyden öncelikli ve zorunlu olduğunu ifade eden Yılmaz, inşaat sektöründe kölelik çağının koşullarının uygulandığını söyledi. Hiçbir kural ve yasa tanımayan inşaat sektöründeki çalışma sisteminin işçilere dışı dışı mücadele yürütecekleri, inatçı ve militan bir mücadeleyi, kendi yasasını yaratacak güçte olmayı, kendi yasalarını yaratmayı zorunlu hale getirdiğini"

söyledi.

Her gün 2 inşaat işçisi arkadaşlarını iş cinayetinde kaybettiklerine dikkat çeken Yılmaz, bu dayanılmaz koşulları değiştirebilmenin tek yolunun da inşaat işçilerinin verdikleri mücadeleyle kendi yasalarını oluşturması olduğunu söyledi.

Kavgı, Sokak, Direniş

Yaşamın İnşaat İş
"Lüks Siteler, AVM'ler, gökdelenler saraylar, inşa ediyoruz. Bunların hepsi sadece alınterimiz değil bizim kanımız üzerinde yükseliyor. Bu kölelik düzeninin sürmesine artık izin vermeyeceğiz. Yasaların çizdiği sınırlar içinde hareket eden bir sendikamızın bize faydası yok. Sendikacılığı bir meslek olmak-

"Her Şeyi Biz Yapıyoruz Ama Yine Hiçbir Şeyiz"

Dora Otel İşçileriyle Dayanışma Platformu 14 Şubat Cumartesi günü saat 13.00-17.00 arasında Makine Mühendisleri Odası'nda forum düzenliyor.

Dora Otel İşçileriyle Dayanışma Platformu, işten atılan Dora işçilerine destek olmak için 25 Ocak Pazar günü yine Talimhane'den Dora Otel önüne yürüdüler. İşçiler bu yürüyüş boyunca turizm sektöründeki kölece koşullara karşı örgütlenme çağrısı yaptı. Şubat ayında yapılacak olan ve tüm turizm sektöründeki işçileri kapsayan "Turizm işçilerinin sorunlarını ve çözümlerini konuşuyoruz" başlıklı foruma katılmaya çağrısı yapan işçilere bu hafta Alkım Kitabevi Kafe Kafka İşçileri de destek verdi.

Dora Otel önünde basın açıklamasını Ferit Yiğit yaptı. Alkım Kitabevi Kafe Kafka işçileri de işten atılma, örgütlenme mücadelelerini anlatarak, Dora Otel işçileri ve turizm sektöründeki işçilerle dayanışma içinde olacaklarını ifade ettiler.

"8 saat işgünü diye işe gireriz, amirimiz icazet vermeden işten çıkamayız. Çalışmamız 16 saati bulsa dahi mesai alamayız. Mutfakta yaz-kış sıcağın yağı, sosu, teri önlüğümüze bulaşır; büfeye temiz çıkmak zorundayızdır.

Servis bedeli (%10) diye hesaba para eklenir o da patron kasasına gider. En az iki dil, üç program biliriz, dış görünüşümüzden dolayı resepsiyonda duramayız. Misafire ıslanmasın diye şemsiye tutar valizini taşıyoruz, her zil çalıştığında resepsiyonda biteriz, ama herkesin gözünde 'hiçbir şey yapmıyoruz'.

Her yeri tozsuz lekesiz tutarız, tuvaletinden camına kadar temizleriz, otelin çevresine rüzgarla gelen çöpten dolayı bile fırça yeriz. Sabahtan akşama masa-sandalye taşıyoruz, arkadaşlarımızın arasında adımız 'amele timi' dir, yine de akşam baloda, işe yeni başlıyoruz gibi çalışmak zorundayızdır. Yaz-kış çamaşırhane tozlarının içinde zehirlenme tehlikesindeyizdir. Buna rağmen bir bardak ayran bile çok görülürleriz. Uluslararası standartları 11 oda iken 16 ile 25 arasında oda temizleriz, yine de 'yavaş olmakla' suçlanırlar.

Branşımız ne olursa olsun elektrikçi, tesisatçı, mekanik, boyacı, kazancı her şey olmak zorundayızdır. Çünkü 'hepsi teknik işidir'. 'Cenazen olsa gülmek zorundasındır'. 'Bayramın özel günün yoktur'. 'Extra' adı altında taşeronuzdur ama kadrolu işçilerle aynı işi yaparız. Asıl işleri yapmamıza rağmen kadrolu işçilerin yararlandığı hiçbir

hakka sahip değilizdir. Çağırılırsanız işe gideriz, çağırılmazsınız ekmekimizi başka işlerde aramaya çalışırız. İşe çağırılıp geçerli mazeretimiz olsa dahi, işe gidemiyorsak kapı önüne koyuluruz.

Aşçının, bulaşıkçısının, çamaşırhanedestin, kattasın, meydandasın, resepsiyonistin, bellboysun, satışçısının, rezervasyoncusun, misafir ilişkilerinde bütün oteli dolduransın, garsonsun, komisin, hostessin, koşacaksun terleme-yeceksin, dur durak bilmeyeceksin, her şeysin ama yönetici gözünde insan değil robotsun-programlısın. 'Misafiri memnun etmezsen hakaret görmeyi hak edersin'. Daha lisede staj görürken tacize maruz kalırsın 'Ne oluyor' diye bakarsın bir şey diyemeden 'Turizmde böyle, alıştırsın' cevabını alırsın. Barda, kafeteryada, lokantada, çay bahçesinde çalışırsın maaşın yoktur yüzde alırsın (iş olursa tabii) 'Sigor-

tan çıkaracak, kendi gücümüze dayalı bir sendika ancak mücadele içinde doğup büyüebilir. İnşaat-İş bu çabamızın ilk ürünüdür" diyen Remzi Yılmaz, inşaat işçilerinin sendikalarına ve mücadelelerine sahip çıkmaları gerektiğini söyledi.

Konuşmaların ardından yeni dönem adayların isimleri verildi ve oylamaya geçildi. Oylama yapılırken Ahmet Dura ve Tekin Arslan bağlama eşliğindeki türküler ve marşlar seslendirdiler. Ardından Rüzgarla Bir Müzik Grubu dinleti verdi.

Yapılan oylama sonucunda yönetim kurulu, denetleme kurulu ve disiplin kurulu üyeleri belirlendi.

Merkez Yönetim kurulu asil üyeler: Remzi Yılmaz, Tekin Arslan, Serdar Ben, Mustafa Adnan Akyol ve Hasan Oğuz

Merkez Yönetim Kurulu yedek üyeler: Özkan Özkanlı, İsa Kılıç, İsmail Kızılay, Çetin Macit, Murat Yıldız

Merkez denetim kurulu üyeleri: Burhan Çoban, Cuma Güzel, Duran Baysal

Merkez Disiplin Kurulu asil üyeler: Ustaca Çıtır, Kerem Macit, Mikdat Ayva

Yeni yönetim üç gün içerisinde bir toplantı yaparak, görevlendirmeler yapacak.

Sermayenin Elinde Patlayan Koz: Din

Umur Çakır

İki yıl önce bir röportajda “dizlerinin üzerinde yaşamaktansa ayakta ölü-rüm” diyordu Charbs, ödünsüz mizah dergisi Charlie Hebdo'nun komünist yayın yönetmeni. O ve arkadaşları söze sadık kaldılar, her gün aldıkları binlerce ölüm tehdidine rağmen, tüm gerici sınıflar ve zihniyetlerle savaşmaktan bir gram ödün vermediler. Ayakta öldüler, onların anısına beş kıtada yüzlerce kentte milyonlarca insan sokaklara aktı.

Sonrasında çarşı fena karıştı. Herkesin elinde suçlu listesi vardı ve karşılıklı suçlamalar havada uçtu. Avrupa'nın faşistleri, en sağdaki partiler, hep bir ağızdan göçmenleri hedef tahtasına oturttu. El-Kaide ve IŞİD gibi olağan şüphelilerin yanında, işin içinde gizli servislerin parmağını arayanlar hiç de az değildi. Bu arada kimi batılı gazeteciler, “dindar” ve “kindar” nesil yetiştirmeye and içen RTE'yi, O'nun IŞİD'le bağlantılarını hatırlattılar. Öyle ya, geçen sene Fransa'nın sıkıştırmasıyla, Suriye'ye giden iki IŞİD katilini haber vermeden Marsilya'ya sınır dışı eden ve böylece katillerin elini kolunu sallayarak Fransa'ya dönmelerini sağlayan da, Ankaralı yetkililerdi. Liste uzayıp gider. Ancak, pek telaffuz edilmeyen bir ismi, burada biz analım: Ekmeleddin İhsanoğlu. Unutulmuş olabilir, hatırlatalım: Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde CHP-MHP ortak adayydı kendisi ve aynı zamanda İslam Konferansı Örgütü'nün eski başkanı. Katledilen cesur aydınların kanı O'nun da üzerinde.

Charlie Hebdo, kendilerini dinci-faşistlerin hedefi haline getiren karikatürleri, bir başka dergiye destek için yayınlamıştı. Söz konusu Danimarka dergisi, hemen hiç tanınmıyor. 2007'de İslam peygamberini resmeden bir karikatürü bastılar da, iki koca yıl boyunca kimsenin haberi olmamıştı. Derken, ekonomide tsunami başladı, dünya çapında “kapitalizmin sonu” tartışmaları alevlendi, herkes Marx'ın haklı çıktığından bahsetmeye başlamıştı. Tam o fırtınanın ortasında Danimarka dergisinin karikatürünü hatırlayan birileri oldu. ABD yönetiminde İslam Konferansı Örgütü'nün başına, ABD'nin dikkatçeki ısrarıyla getirilen Ekmeleddin İhsanoğlu'nun kulağına fısıldadılar. Sahi İslam Toplumu şu kimsenin görmediği karikatürlere neden tepki göstermiyordu?

Dinci gericiğin dünya çapında beslemek için Suudiler öncülüğünde kurulan İKÖ, bu uyarıdan sonra başladı yaygaraya. Hütbelere okutuldu, ilanlar verildi, ekranlara ağzı öfkeden köpüklemiş

ulema tayfası sırayla çıkarıldı. Çabalar sonuç verdi. Başta Avrupa, tüm dünyada kıskırtılmış, kutsallarının dokunulmazlığına inandırılmış, sırtı sıvazlanıp azdırılmış gericiler sokakları doldurdu. Bazı ülkelerde kiliseler, havralar yakıldı, başka dinden köylere, mahallelere saldırıldı, diri diri ateşe verilen çocuklar oldu. Obama, Merkel ve daha küçük modelleri sırayla “islamofobi”nin kötülüklerinden bahsedip, Danimarka dergisini provokatör ilan ettiler. Tam anlamıyla bu gerici kalkışmaya siyasal kalkan hazırladılar.

Küresel kriz fırtınası ortasında prestiji hızla büyüyen sosyalist fikirler karşı, burjuvazinin klasik savaş araçları, aile, mülkiyet ve elbette dindi. Dinci-gerici fanatizmin karşılıklı körüklediği öfke ve çatışmalara ihtiyacı vardı. Ama planlanan hedefe ulaşamadı egemenler. Tam da dinci fanatizmin pençesinde yozlaştırıp uyuşturmayı hedefledikleri ülkelerde dünya tarihine yön veren devrimler patlak verdi.

Dinci-gericilik, devrimci iç savaşlar ve sert sınıf kavgalarıyla çalkalanan Asya, Afrika ve Ortadoğu'nun işbirlikçi burjuvalarının, sosyalist harekete karşı kullandığı en önemli kozdu. Dinci-gerici karşı-devrimin imza attığı katliamlar saymakla bitmez.

Geçen yüzyılın en korkunç kıyımlarından biri, 1965'te Endonezya'da yaşandı. Çin ve Sovyet Partilerinden sonra üçüncü büyük komünist partisine sahip ülkede, 4 milyon üye ve sempatizan, faşist Suharto ordusunun koltukladığı dinci tarikatların gizli mahzenlerinde, sokak ortasında, görüldükleri her yerde katledildiler. Aynı tarikatlar, 97 krizinde devrimin eşğine gelen ülkeyi zapdetmenin temel araçlarıydı.

20.yüzyılın ekonomik, kültürel ve diplomatik açıdan muazzam bir güce erişen sosyalistlerin, hiçbir karşılık beklemeden sunduğu yardımları çekebilmek için bağımsız görüntü vermeye çalışan Irak, Mısır ve Suriye'nin burjuva hükümetleri bile, Müslüman Kardeşler etiketli belalar sarıldı. Afganistan ve Pakistan'da bizzat Pentagon eliyle beslenen Taliban; Sudan, Yemen'deki sosyalist iktidarları, Cezayir'in ilerici hükümetini devirmekte kullanılan dinci-fanatizm, sonraki yıllarda bir CIA projesi olan El-Kaide ismi altında toplanmıştı. Ve elbette, Filistinli marksist gerillaya karşı bizzat İstail'in kurduğu Hamas, bu listeye girmeyi hak

ediyor. 20.yüzyılın sonuna kadar dinci-gericiliğin, emperyalist sistemin bir kuklası olduğuna dair kanaat öylesine genel kabul görüp yerleşmişti ki, bunlarla yan yana görünmeyi hiçbir sosyalist istemezdi.

Ne olduysa, yeni yüzyılın başında oldu, rüzgar tersine döndü. Daha dün kadar kimsenin yanyana görünmek istemediği bu gericilere, şimdi “canlı kalan” olmak için sıraya girenler türemişti. Böylesine trajik bir dönüşümü sağlayan, 11 Eylül provokasyonuydu. Kapitalizmin dünya çapında çöküş eğilimlerinin güçlenmesine karşı, ABD öncülüğünde başlatılan 3.Dünya Savaşının startı, bu provokasyonla verildi.

Mazlum ve öfkeli yığınların isyanını yozlaştırıp hedefinden saptırmak amacıyla kullanılan siyasal dincilik, kitleler gözünde hızla prestij kaybına uğruyordu. Tunus ve Mısır'da iktidarı kaybettiler, Suriye'de tecrit oldular, Türkiye'de Haziran ayaklanmasıyla büyük darbe aldılar. Destede kalan son kart ise, azdırılıp vahşete dönüştürülmüş askeri dincilikti. Yozlaşmış saptırılmayan devrimler karşısındaki yeni koz, korkutup sindirmek amaçlı dinci vahşet olacaktı

Her iç savaş gibi, küresel iç savaş da, ancak egemen sınıfların sınır tanımaz yalanları, çarpıtılmış hedefleri ve gizlenen amaçları ile yürütülebilirdi. ABD ve müttefikleri için, küresel iç savaşta “Medeniyetler çatışması” kılıfını kullanmak, en kolay yol gibi görünüyordu. Guantamo ve Ebu Gureyb'in mide bulandıran görüntüleri, bu söyleme fazlasıyla tuz biber ekti. Ve bir anda dünün gericileri, günün kahramanlarına dönüştüler.

Küresel iç savaşın çarpılmış hedeflerine inanmaya hazır çok geniş bir sol çevre bulunuyordu. Onlara göre sosyalizm çoktan ölmüştü, devrimci sınıf savaşını diriltmek mümkün değildi, bu nedenle, başlatılan küresel iç savaşın hedefi, asla ve kat'a devrimci sınıf hareketi olamazdı. Kendi dar kafalılık ve inancsızlıklarının kurbanı oldular. CIA projesi El Kaide'yi, Taliban'ı, Hamas'ı, Iraklı ci-hatçıları, “Ortak düşman Amerika”ya karşı savaşan kahramanlar gibi göstermekte, burjuvaziden daha gayretkeş davranırdılar. 2011 Arap devrimlerinden sonra aslına dönen dinci-gericiliği gördüklerinde, bu dar kafalıların akılları başlarına gelmesi beklenirdi, ama çoğu bu bataklığa sadece burunlarıyla değil, kafalarıyla da öyle gömülmüştü ki, IŞİD denen caniler ordusunu bir dönem alkışlamaktan geri duramadılar. Yine bazıları, tüm

dünya kafa kopartıp ciğer söktüp yiyen dinci faşistlerin görüntüleriyle şoke olurken, Muhammed dininin devrimciliği üzerine arkeolojik kazı yapmak gibi deşet ölçüde zavallı uğraşına devam ediyordu. Bağdadi görse, herhalde epey içerlenirdi. “Bir de bize dar kafalı diyorlar.”

Çukurun dibindeki küçük burjuva siyaseti, daha derine kazma sallamaya devam ededursun, emperyalist-kapitalist sistem, dinci-gericilik destesindeki en güçlü kartının boşa gidişini hazin gözlerle izliyordu.

Mazlum ve öfkeli yığınların isyanını yozlaştırıp hedefinden saptırmak amacıyla kullanılan siyasal dincilik, kitleler gözünde hızla prestij kaybına uğruyordu. Tunus ve Mısır'da iktidarı kaybettiler, Suriye'de tecrit oldular, Türkiye'de Haziran ayaklanmasıyla büyük darbe aldılar. Destede kalan son kart ise, azdırılıp vahşete dönüştürülmüş askeri dincilikti. Yozlaşmış saptırılmayan devrimler karşısındaki yeni koz, korkutup sindirmek amaçlı dinci vahşet olacaktı. Ama bu son kartın ömrü, siyasal dincilikten daha kısa, sonuçları daha kökten oldu.

Dinci faşizmin korkunç vahşeti karşısında bir an dehşete kapılan halklar, korkup sinerek güçlü görünen burjuva dünyaya sarılmak yerine, bu vahşetin karşısına cesaretle dikilen devrimci ve sosyalistleri bağrına bastı. Pakistan Taliban'ına neredeyse tek başına meydan okuyan ve bir marksist olduğunu gururla söyleyen Malala; Rojava'nın kadın ve erkek savaşçıları; Mali'de çölden çıkıp dincileri kovalayan Azavad Ulusal Hareketi, Yemen'de hem El-Kaide hem de or-

20.yüzyılın ekonomik, kültürel ve diplomatik açıdan muazzam bir güce erişen sosyalistlerin, hiçbir karşılık beklemeden sunduğu yardımları çekebilmek için bağımsız görüntü vermeye çalışan Irak, Mısır ve Suriye'nin burjuva hükümetleri bile, Müslüman Kardeşler etiketli belalar sarıldı. Afganistan ve Pakistan'da bizzat Pentagon eliyle beslenen Taliban; Sudan, Yemen'deki sosyalist iktidarları, Cezayir'in ilerici hükümetini devirmekte kullanılan dinci-fanatizm, sonraki yıllarda bir CIA projesi olan El-Kaide ismi altında toplanmıştı. Ve elbette, Filistinli marksist gerillaya karşı bizzat İstail'in kurduğu Hamas, bu listeye girmeyi hak ediyor.

duyla savaşan Husi'ler ve Güney Hareketi, Irak'ta silahlanma kararı alan işçiler ve elbet Fransa'nın cesur kalemleri Charlie Hebdo çalışanları, yepyeni bir dönemin habercisiydiler. Vahşete karşı cesaretin tek temsilcisi olmanın, ve halkların yüreğinde yer bulmanın çok acı bedellerinin olacağı bir dönem.

Devrimci sınıfların ödedikleri acı dolu bedellere rağmen, tekeli egemen sınıflar, ciddi bir mevziyi kaybettiklerinin farkındalar. Vahşete varılan dinci-gericilik, karşısına çıkan yürekli devrimci ve sosyalistleri, en azından bir süre hedef tahtasına oturtamayacaklar. Çünkü vah-

şetin destekçisi olduklarının açığa çıkması, tekeli egemenliğe yönelecek öfkeyi doğrudan ve hemen devrimci sınıfların öncülüğüne sokar. Bu nedenle, bir süre için, devrimler karşısında suskun kalmak, mümkünse sureti haktan görünmek zorunda kalacaklar.

Bu yeni durum ve sınıflar mücadelesinin dünya çapındaki yeni dengesi, özellikle Türkiye ve Kürdistan'daki devrimci sınıf hareketine öyle kolay ele geçmez bir fırsat sunuyor. Çünkü, Ankara'da katrilyonluk saraylarında altın klozetlerde hacet gideren dinci-faşist parti, bu sürece tam anlamıyla ters ayak üzerinde yakalandı. Devrimi olgunlaştıran tüm koşullar nedeniyle, toplumda din etkisini yayan uygulamalara tam gaz köklemiş, anaokullara bile ibadet genelgesini çıkartmıştı. Bu gibi adımları atmadan, devrim karşısında hiçbir şansları yok, bunu biliyorlar.

Fakat tam da bu adımlarıyla hükümet, bölgeyi etkisi altına alan dinci-faşist vahşetin koruyucusu görünümünü pekiştirdi. Hükümetin bu tutumu, bütün dünya halklarında giderek artan bir öfkeye neden oluyor. Avrupa ve ABD sözcüleri, gazeteciler, bölgede girdiği karanlık ilişkiler nedeniyle sık sık Ankara'yı uyararak zorunda kalyorlar, elbette kendi taşeronuna zılgıt çeken patron edasıyla. Özcesi, AKP hükümeti, dünyadaki en önemli destekçilerini teker teker kaybediyor. Oniki yıldır, hiç bu kadar yalnız, tecrit duruma düşmemişlerdi.

Nasıl ki IŞİD dehşeti karşısında sarılan dünya halkları, Rojava'lı devrimcileri örnek kahramanlar olarak yüceltip destekledilerse ve bu büyük sempati karşısında emperyalist başkentler bile ağız

değiştirmek zorunda kaldılarsa, benzer bir durum hükümete karşı isyana geçen Türkiye ve Kürdistan devrimci sınıfları için de geçerli olacaktır. Hükümeti derinden sarsacak ilk büyük isyan, Gezi ayaklanması döneminde görülen daha geniş ölçüde tüm dünya karşılık ve dayanışma bulacaktır. Harekete geçen isyanlar için son derece önemli olan moral üstünlükle başlayan bir ayaklanmanın sonuna kadar gitmesini kimse önleyemez. Elleri mikroskop, dinci gericilikte ilerici arayınlar bile...

“Bekle Bizi Üniversite Rektörü Biz Geliyoruz”

Dev Sağlık İş Sendikası'nda örgütlü Maltepe Üniversite Hastanesi İşçileri, işe dönmek için topladıkları imzaları, 23 Ocak Cumartesi günü Rektörlüğe götürdü.

İşçiler yürüyüş öncesinde sabah erken saatlerde coşkulu bir şekilde toplanırken, sabırsızlıkla “bekle bizi üniversite rektörü biz geliyoruz” diyorlardı. Öğle yemeği sırasında işçiler, kendilerini ziyarete gelenlerle sohbet ediyor, direnişleri hakkında bilgi veriyorlardı. Aralarında GEB'li ve DEK'li emekçilerin de olduğu ziyaretçilerle eylemi değerlendiriyorlardı.

Yemek sonrası toplanan işçiler kortejlerini oluşturarak yürüyüşe hazırlandı. İşçilerin kararlılığına karşı devlet de polis ve sivil polislerini hazır etmişti, polis işçilerin her hareketini adım adım takip ediyordu.

Dayanışmaya gelen emek dostları da kortejde ye-

rini almıştı, yürüyüş başladı. İşçiler yaklaşık yarım saat süren yürüyüşlerini coşkuyla sürdürüyor. Çevredeki fabrikalardan işçiler de destekliyor. Bir özel hastanenin önünden geçerken sağlık işçileri “Sağlıkta Taşeron Ölüm Demektir” sloganlarıyla destek oluyor yürüyüşe. Bir yerden sonra yürüyüşe araçlarla devam ediyor. Başbüyük Çamlık'a gelindiğinde kortej yeniden oluşturuluyor ve devam ediyor. İşçilerin yüzü gülüyor, hiç bir zaman moralini bozuyor ve tekrar yürüyüş devam ediyor ve bunu “Her Şey Çok Güzel Olacak” diyerek gösteriyor.

Yol boyunca hiç yılmadan ve “Yağmur Yağsa da

Kar Yağsa da Maltepe'de Direniş Kazanacak” sloganları, ıslık ve zılgıtlarla coşkuyla yüründü. İşçiler, “Bizler insanca çalışma koşulları ile o hastaneye gireceğiz” diyorlar. Bir işçi kapitalizme olan öfkesini haykırmasına “bekle bizi üniversite rektörü biz geliyoruz” diyor. Bu arada yürüyüş başladıktan sonra bir sivil arabanın işçileri takip etmesi de gözden kaçmıyor.

1 saatlik yürüyüşün sonunda Maltepe Üniversitesi Rektörlük binası girişine sloganlar eşliğinde geldiklerinde, sermayenin işçi sınıfından nasıl korktuğu bir kez daha görülüyor. İşçileri bina girişinde iki otobüs çevik kuvvet ve sivil polisler

karşılıyor. Sloganlar atılmaya devam ediliyor.

Dışarıda kalan işçiler rektörlüğe giden temsilcilerine sloganlarla destek oluyorlar “Atılan İşçiler Geri Alınsın”, “Zafer Direnen Emekçilerin Olacak”, “Her Şey Çok Güzel Olacak”, “Maltepe'de Direniş Kazanacak”. daha sonra o coşkulu bekleyişlerini halaylarla ve zılgıtlarla ıslıklarla devam ediyorlar. Sloganlar atılıyor, daha ilk günden beri kendilerini yalnız bırakmayan tüm kurumlarına teşekkür ediyor.

Ardından sendika temsilcisi konuşma yapıyor. Devrimci Emekçi Komiteleri'nden (DEK) emekçiler de içeri giren heyetten işçilerle sohbet ediyor ve “rektörlü-

GEB'li Bir İşçi

Cumhurbaşkanı'nın Afrika'da okul açma önerisi sonrası, atama bekleyen öğretmenlerde gergin bekleme sürüyor... Zaytung

Dışişleri Bakanlığı, sınırdan İran'a kaçan katırların iadesi için arabulucu olarak Balkesirli Çılgın Eşekler'i görevlendirdi...

Felsefenin Yolları Taştan Sen Çıkardın Beni Beni Baştan

23) NİTELİK NEDİR? NİCELİK NEDİR?

A: Yukarıdaki örnek üzerinden geldim ve açık anlaşılır tanımlara ulaşılm.

Bir domatesin niteliği ve niceliğini nerede ararız, buluruz anlarız. Bir domatesin niteliği kırmızı olması mıdır? Yuvarlak olması mıdır? Bir tane olması mıdır? Büyük ya da küçük olması mıdır? Bunlar değildir. Çünkü aynı benzerlikleri gösteren başka cisimler, meyveler de vardır.

Ama bir domatesin tadı, kokusu, içerdiği besin (vitamin, protein, yağ, vb.) domatesi tüm diğer sebzelerden ayıran kendine has özelliklerini verir. Nitelik, maddenin kendine has özellikleri ve durumunu belirtir. Mesela taze, çürük, sert, yumuşak, tatlı, tatsız, şekerli, acı, bunların hepsi maddenin nitelik özelliklerini belirten tanımlamalardır.

Nicelik ise; maddenin kendine has özellikleri dışındaki ölçülerini ifade eder, azlığı, çokluğu, ağırlığı, hafifliği, yüksekliği alçaklığı, şekli, ısısı vb.

1 kilo elma ile 1 kilo domatesi karşılaştırdığımızda, nicelikleri aynı, nitelikleri farklı iki maddeyi karşılaştırmış oluruz. 1 Kilo domates ile 15 kilo domatesi karşılaştırdığımızda, nitelikleri aynı, nicelikleri farklı maddeyi karşılaştırmış oluruz. Bütün kategoriler için bir örnek yenilenebilir.

Yalnız bu iki olgunun birbirinden ayrılmaz bir bağlantısı, bütünlüğü vardır. Nicelik birikim, nitelik sıçramasına yol açar, yeni nicelik ise kendi nicel bir-

kimini doğurur. Örnek olarak verdiğin suyun kaynaması ve nitelik değiştirerek sıvı halden buhar haline dönüşümü.

Isı bir nicelik artışıdır. Isı arttıkça bu moleküller arasındaki bağı zayıflar ve moleküllerin kütlelen artan bir hızla kopmasına neden olur. +1 dereceden itibaren buharlaşma başlar ve ısı arttıkça buharlaşma hızlanır. Kaynama ile bağlantılı değildir.

Veya her katı metalin bir ısı sınırı vardır. O sınıra kadar ısıtılınca katı halden sıvı hale geçer, akışkan bir maddeye dönüşür. Örneğin kumu binlerce derecede ısıtınca, kum gibi bir madde cam gibi saydam bir maddeye dönüşür.

Veya bilardo topları çok sert ve ağırdır. Ancak sıkıştırılmış kağıttan yapılır. Normal kağıt sıkıştırılırsa yeterli basınçla sert ağır bir cisim haline dönüşür.

Bir tane de toplumsal hareketten örnek verelim. Örneğin bir ülkede 10 işsiziz olması sorun değil, ekonomik işleyişi bozmaz. Ama bu sayı 5 milyon, 10 milyona ulaşırsa bu nicelik, sistemin niteliğinin bir sonucu olduğu gibi, o sistemin niteliğini değişime uğratan bir ağırlığa dönüşür. Sosyal patlamaları yaratır, sistemi değişime zorlar.

Senin de belirttiğin gibi her maddenin, olgunun niteliğini belirleyen dayanıklılık sınırı vardır. Nicelik değişimleri bu sınırı aştığında yeni bir niteliğe dönüşür. Aynı şekilde nitelikte, yeni bir nicelik birikimi süreci başlatılır.

Örneğin geçmişte el emeği ile yapılan üretimlerde nicelik olarak çok sayıda işçi az sayıda ürün mesela elbise-

ayakkabı vb. üretilirdi. Üretim teknolojisindeki -bilim sayesinde- niteliksel değişim bu durumu değiştirdi. İş makineleri icat edildi, iş düzeni yeniden örgütlendi. Nitelik değişimi oldu. Ve bu yeni Makine ve örgütlenme (fabrika) düzeni ile nicelik olarak daha az işçi bile çalışsa ; nicelik olarak ve nitelik olarak daha çok üretim yapılmaya başlandı.

Burada sonuç itibarıyla bu yasanın bazı temel özelliklerini de sıralayalım:

a) Nitelik ve nicelik arasında bir ilişki bağlantısı vardır. Birbirinin devamıdır.

b) Bir nesnenin olgunun niceliğinin belli sınırları (niteliklerle belirlenmiş sınırlar) aşmadan değiştirmek -değişmesi- niteliği değiştirmez.

c) Niteliklerle belirlenen dayanma sınırları aşıldığında, niteliksel dönüşüm yol açar - nicelik

d) Bir şeyin niteliği belli bir niceliğe ayrılmaz şekilde bağlıdır.

e) Nitelik değişimleri sıçrama biçiminde ortaya çıkar.

f) Nicelik değişimleri ise bu sıçramaya kadar yavaş yavaş sürekli bir birikim yolu izler.

g) Nitelik sıçramaları, yeni bir nicel birikim oluşum düzlemidir. Ancak eskisinden çok farklı bir niteliksel süreç halinde gelişir. Geçmişin tekrarı bir nicel birikim değildir.

B: Nitelik nesnenin şöyle ya da böyle olmasını belirler. O gerçi dünya da varolan şaşılacak çeşitliliğine denir. Her hangi bir nesne niteliği ile neyse odur ve niteliğini yitirince o olmaktan çıkar. Nitelik nesnenin yapısıyla, yani kendisini oluşturan öğelerin ve özelliklerin belli bir örgütlenme biçimiyle sıkı bir bağını içindedir. Bu sonuçla bir nesnenin ölçülebilir, sayılabilir özelliklerine nitelik denir. Nesnelere aynı niteliklere sahip olduğunu söylediğimizde

bu onların aynı oldukları anlamına gelir. Nitelikçe aynı olan nesnelere ancak nicelikleri yönünden ayrılır. Nesnelere niteliklerinin analizi bize kaçınılmaz bir şekilde niceliğe götürür.

25) NİCEL BİRİKİMLERİN NİTELİK DEĞİŞİMLERE DÖNÜŞMESİ VE NİTELİĞİN NİCELİĞE DÖNÜŞMESİNİ AÇIKLAYIN? BİR ÖRNEK VERİN.

A: Nitelik değişimlerinin nitelik dönüşümüne, nitelik dönüşümünün de nicel değişimlere yol açması hareketi birbirinin devamıdır. Ancak nicelik değişimleri bir biri üzerine biriken bir süreç hareket özelliği verirken, nitelik dönüşümü, bir sıçrama bir atlama sonucu gerçekleşir. Bir nitelikten başka bir niteliğe dönüşüm; nicel birikim değişim olmadan olmaz, ama yeterli nicelik birikimi oluşunca bu bir sıçrama olmadan, bir kopuş

olmadan olmaz. Nitelik dönüşümünün karakteri sıçramadır, bir üst evreye veya alt seviyeye.

Örneğin derenin bir tarafından öbür tarafına sıçrama gibi, Koşa koşa hız alınır ve sıçrarsın, bu kıydan kopar öbür yakaya düşersin. Birbirini tamamlayan bir harekettir.

B: Başlangıçta hissedilemeyecek kadar küçük, yavaş yavaş biriken nicelik değişimle, eninde sonunda nesnenin niteliğinin değişmeden kaldığı dayanıklılık sınırını aşarlar ve temel nitelik değişimlerine yol açarlar. Bu değişimler içinde nesnenin nitelik ve nicelik yanlarının karşılıklı bağıntı ve etkileşimlerini işte bu yasa gösterir. Bu değişimler söz konusu nesnenin mahiyetine, bu nesnenin çeşitli biçimlerde gelişiminin koşullarına bağlı olarak sıçramalar biçiminde gerçekleşirler. Bu yasanın bilinmesi gelişiminin anlaşılmasında yaşamsal bir öneme sahiptir.

Biz Bitti Demeden Bitmez

Gezi Ayaklanması sırasında polisler ve sivil faşistler tarafından katledilen Ali İsmail Korkmaz'ın yaklaşık bir yıldır süren mahkemesi 21 Ocak tarihinde görülen karar duruşmasıyla sonuçlandı. Katillere verilen ceza, burjuva hukukun adaletinin emekçi halklardan değil, katillerden taraf olduğunu bir kez daha kanıtladı.

Duruşmanın sonucunda katillere verilen ödül gibi cezalar birçok ilde olduğu gibi Antakya'da da protesto edildi. Korkmaz ailesinin çağrısını yaptığı eylemlerden sonra Mücadele Birliği, TÖP-G, Kaldıraç ve Halkevleri de 24 Ocak tarihine Sevgi Parkı'na toplanma çağrısı yaptı. Abdullah Cömert sokağında bir araya gelen Devrimci Öğrenci Birliği ve Mücadele Birliği Platformu, toplanma yeri olan Sevgi Parkı'na kortejli bir yürüyüşle katıldı.

Yürüyüş boyunca "Adalet Halkların Elleriyle Gelecek", "Ali İsmail Ölümsüzdür", "Biz Bitti Demeden Bu Dava Bitmez", "Katil Devlet Hesap Verecek", "Anaların Ökmesi Katilleri Boğacak", "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam" sloganları atıldı. Mücadele Birliği ve Devrimci Öğrenci Birliği'nin yürüyüşüne çevredeki insanlar korna sesleri, alkış ve zafer işaretleriyle destek verdi. Aynı destek görüntüleri çağırıcı yapan bütün kurumların bir araya geldiği Sevgi Parkı'nda ve oradan Ahmet Atakan sokağına yapılan yürüyüş güzergahı boyunca görüldü.

Üzerinde "Biz Bitti Demeden Bu Dava Bitmez" yazılı pankartın açılmasıyla başlayan ve Ahmet Atakan sokağına kadar süren yürüyüş çekilen ajitasyon, atılan sloganlar ve Armutlu halkının buldukları yerden destek vermeleriyle

gerçekleşti. Ahmet Atakan sokağına varıldığında kitle tarafından trafiğe kapatılan Gündüz Caddesinde önce devrim savaşçılarının adına saygı duruşu yapıldı.

Ardından serbest kürsü oluşturuldu ve söz almak isteyen herkese söz verildi. Yapılan konuşmalarda adaletin saraylarda değil sokaklarda olduğuna bir kez daha vurgu yapıldı. Ardından eylemi sonlandırmak üzere Abdullah Cömert sokağına doğru aynı düzende gidildi ve Abdullah Cömert'in düşüğü yerde mücadelenin katillerden hesap sorulana kadar sürdürüleceğine dair söz verildi.

Eylem sloganlarla sona erdi.

Antakya/DÖB

Diren Cizre Ege Seninle!

İzmir'de 16 Ocak günü Ege Üniversitesi öğrencileri Cizre'de katledilen 12 yaşındaki Nihat Kazanhan'ı anmak için Edebiyat Fakültesi önünde bir araya geldiler.

Üniversite içerisinde yapılacak olan yürüyüşe izin verilmeyeceğini söyleyen polisler öğrencilerin cevabı kararlılık göstermek oldu. Yürüyüşü yapacaklarını ve bu konuda kararlı olduklarını söyleyen öğrencilerin slogan atmaya başlamasıyla birlikte polis gaz ve tazyikli suyla öğrencilere saldırdı.

Saldırının üzerine öğrenciler Edebiyat Fakültesi'ne girdiler. Polis geri çekilmeden çıkmayacaklarını bildiren öğrenciler, içeride yaklaşık 2 saat bekledikten sonra polisin geri çekilmesiyle öğrenciler sloganlarla dışarı çıktılar. Sık sık "Diren Cizre Ege Seninle", "Ege Faşizme Mezar Olacak", "Nihat Kazanhan Ölümsüzdür", "Katil Devlet Hesap Verecek", "Katil Polis Üniversitelerden Defol", "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak" slogan-

ları atıldıktan sonra basın metni okundu. Okunan basın metninde "12 yaşında bir çocuğun zafer işareti yapmasından korkan ve buna tahammül edemeyen devlet Nihat Kazanhan'ı başından hedef gözeterek katletti. Bizler Ege Üniversitesi öğrencileri olarak katliamlara sessiz kalmadığımız için bugün burada polis şiddetiyle karşı karşıyayız. Buradan bir kez daha haykırıyoruz. Üniversiteler ne sermayenin ne rektörün ne de devletindir. Üniversiteler bizimdir, bizimle özgürleşecek. Bizler çocukların katledilmediği, işçilerin ölmediği -, doğanın talan edilmediği bir dünya için mücadele ettik, etmeye devam edeceğiz" dendi. Açıklamanın ardından çekilen halaylarla eylem son buldu.

**KATİL DEVLET HESAP VERECEK!
GENÇLİK GELECEK GELECEK SOSYALİZM!
DEVİRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ (DÖB)- İZMİR**

İşçi Cinayetlerini Devrimci Mücadele Engeller

Türkiye'de her gün yaşanan ve artık birçok durumda alışıla gelen iş kazaları, son yıllarda had safhaya ulaşmış ve hayatın bir rutini haline almıştır. Hemen her gün Türkiye'nin her yanından bir iş kazası haberi duymak kimseyi şaşırtmıyor ve ardından yapılan haberler, açıklamalar bunun nasıl bir kabulleniş olduğunu gözler önüne seriyor. İnşaatçı düşenler, elektrik akımına kapılıp ölenler, göçük altında kalanlar ancak ölen işçi sayısının çokluğuna göre gündemde yer ediyor. Ölen işçi sayısı fazla ise gündemi sarsmaya yetiyor. Ama çoğu zaman bir iki işçinin iş kazasında ölümü hiç duyulmuyor bile. Soma, Torunlar, Ermenek gündeme bomba gibi düşerken, yıl sonunda açıklanan ve her ay üç Torunlar, her yıl beş Soma eşdeğerindeki iş kazası verileri gündemdeki karşılığını göremiyor.

Peki ya bunun nedenleri neler; patronların baskıları, işçi emeği üzerinden büyüyen büyük sermaye sahibi şirketler, işçiyi köleleştirmiş hemen hemen hayatın tüm koşullarında onu baskı altına almış ve sindirmeye çalışan devlet... Elbette birçok nedeni var. İşçilerin örgütlenmedeki yetersiz durumu, koltuğunu korumak olan bürokratik sendikalar, odalar, işçi dernekleri, siyasi partiler veya bağımsız milletvekilleri de bu nedenler arasında sayılabilir. Gerek sendikalar, gerek işçi dernekleri ve siyasi partiler hepsi işçilerin örgütlülüğü ile bu sorunların aşılacağı kabul görüyorlar.

Ancak takındıkları uzlaşmacı tavırlarla, işçi örgütlülüğü üzerine durdukları nokta bu konuya ne kadar samimi yaklaşıtlarını ortaya koyuyor. Eylem alanlarında, grev alanlarında, meydanlarda yaptıkları açıklamalar ile nasıl uzlaşmacı, ılımlı, reformist işçi örgütlenmesi olması gerektiği temennilerini ortaya koyuyorlar. Hem de bunun ancak yükselen bilinçli örgütlü ileri adımlarla aşılabacağını bilmelerine rağmen reddediyorlar. Devletin, sistem ve yürütme kollarındaki etkin gücünü göz ardı edip kazanılacak hakların yol ve yöntemleri olarak bu mercileri gösteriyorlar.

Tarih ise bize bu hakların kazanım yollarının alışılacağı sermaye ve devletin gösterdiği araçların dışına çıkılması, bu yönde ileri adımlar atılması ve devrimci bir mücadelenin verilmesi gerektiğini tekrar ve tekrar örneklerle gözler önüne seriyor. İşçilerin alışılmış veya gösterilen yolların dışına çıkması ve artık kazanımlarının ileri devrimci yöntemlerden elde edilebileceğini görmesi ; burjuva patronlarda büyük bir korku yaratıyor, bu korku uyguladıkları şiddetlerle, savurdıkları tehditlerle hemen her atılan adıma karşı çıkardıkları yasalarla iyice ayıyuka çıkarıyor.

Burada işçi ve emekçilerin devlete, burjuva patronlara, bürokratik sendikalara ve odalara yaklaşımında devrimci yol ve yöntemlerin kullanılmasının ne kadar sonuç alıcı olduğunu görmekten başka çare kalmıyor, yaşanan süreç bunu tekrar tekrar ortaya koyuyor. İşçiler bilinçleniyor, örgütleniyor ve her bilinç ve örgütlülük omuzladığı yükte sorumluluk taşıyor ve bu sorumluluğu diğer bütün dünya işçilerine taşıyor. Bu artık Recep amcamın yurtlık lastik ayakkabısı kadar gözler önünde duruyor ve önümüzde kazanılacak bir yaşam duruyor. Ve bizler yani işçiler ve emekçiler örgütlülüğümüzle, mücadelemizle bu yaşamı yeniden hızla şekillendiriyoruz.

Unutulmaması gereken, ölen her bir işçi ile birlikte, yarının devrimci pratiğinde, grevlerde, eylem alanlarında sermayenin zulmüne karşı gerçekleştirilen her adımda, her mücadelede, yanımızda omuz omuza yürüyeceğimiz bir bireyi kaybettüğümüzdir. İş cinayetlerine karşı, devrimci mücadeleyi yükseltmek için daha etkin rol almali ve ölen her bir işçi ve emekçi bu bakış açısıyla sahiplenmeliyiz. Bizim uzak kaldığımız her noktada tüm uzlaşmacı, reformist unsurların var olacağı bilmeli ve her bir mücadele noktasında var olup devrimci dinamizimizi tüm işçi ve emekçi bireylere götürmeli onları bu kavgaya dahil etmeliyiz.

Devrimci Bir İşçi

Paris'te Charlie Hebdo yürüyüşüne katılan Başbakan Davutoğlu'ndan, ailesine rahatlatan mesaj: "Merak etmeyin, ben arkalıdayım..."

Ali'nin Katillerine Mahkemeden Ödül!

"Korkacaksın Titreyeceksin Adı Hükümet" diyen Ali İsmail Korkmaz'ın 21 Ocak'ta Kayseri'de görülen karar duruşmasından katillere ödül çıktı... Defalarca bir annenin karşısına oğlunun katillerini çıkararak, bu seferde annenin gözleri önünde katillere ödül niteliğindeki karar verildi.

Pek çok ilden duruşmayı izlemek için gelenlerin araçları, yine Kayseri girişinde durduruldu ve arandı.

Duruşmayı izlemek için gelenler Adliye önünde sloganlarla beklerken, Ali İsmail'in ailesi, Gülşüm Elvan, Sami Elvan, Ali Ayvalıtış ve Mustafa Sarısülük de avukatları duruşma salonunda yerlerini aldılar; İstanbul, Ankara, Mersin, Hatay, Antep, Eskişehir, Kayseri ve Adana baro başkanları da duruşmadaydılar. Katil polis Mevlüt Saldoğan ise duruşmaya Ankara L Tipi Cezaevi'nden "SEGBIS" üzerinden sinevizyon aracılığıyla katıldı. Duruşma salonu ilk duruşma kadar kalabalıktı. Saat 09.30 civarında duruşma başladı. Savcı mütaalasında tutuksuz yargılanan polis Yalçın Akbulut'un tutuklanmasını istedi, katillere son sözleri soruldu. Ebubekir Harlar "Ben kimseyi dövmemişim öldürmedim, polisler yakala dedi yakaladım, beraat istiyorum", fırıncı İsmail Koyuncu "Suçsuzum, beraat istiyorum" dedi. Mevlüt Saldoğan ise SEGBIS aracılığıyla "Gezi darbe girişimidir, halkın malına canına kast etmişlerdir. Gerçek katiller o salonda değil. Benim teşkilatımda değil. Gerçek bir katil aranıyorsa, katil halkı sokağa dökenlerdir. Amirlerimin emirlerine uyarak zor kullanma yetkimi kullandım." dedi ve sözleri salonda tepkiyle karşılandı. Ali İsmail'in annesi Emel Korkmaz ise "Sanık polis Mevlüt Saldoğan korktuğu için mahkemeye gelemedi" dediğinde ise Mevlüt Saldoğan bağırarak başladı, ses sistemi kapatıldı. Sanık Şaban Gökpınar, Hüseyin Engin, Ramazan Koyuncu da beraatini istedi. Muhammed Vatansver ise "Suçsuzum, vicdanımz elveriyorsa cezalandırın" dedi. Katil polislerden Yalçın Akbulut da "Benim vurduğuma dair en ufak bir görüntü varsa tutuklanmayı kabul ediyorum." dedi; mahkeme heyeti karar için duruşmaya saat 11.00'e kadar ara verdi.

Aradan sonra gelecek kararı okuyan mahkeme heyeti, "kasten insan öldürme" iddiasını kabul etmedi. Katil polis Mevlüt Saldoğan'a 10 yıl 10 ay, Yalçın Akbulut'a ise 10 yıl hapis cezası verildi; Esnaflar İsmail Koyuncu, Ramazan Koyuncu ve Muhammed Vatansver 6 yıl 8 ay hapisle cezalandırıldı; fırıncı Ebubekir Harlar'a verilen 8 yıllık hapis cezası indirimlerle tahliye çevrildi; katil polisler Şaban Gökpınar ve Hüseyin Engin'in beraatine karar verildi. Karara gösterilecek "tepkilerin" "dışarıda gösterilmesini" isteyen mahkeme heyetini tepkilerden korkmak için şemsiye açıldı, heyet salonu hızla terk etti. Duruşma salonunda "Biz bitti demeden bu dava bitmez!" ve "Anaların öfkesi katilleri boğacak!" sloganları yükselmeye başladı. Aynı anda da dışarıda kitle karara tepki göstererek sloganlarla adliyeye ilerledi, tomalar önlerini kesti. Dışarı çıkan avukatlarla birlikte Tomala Avukat Ayhan Erdoğan "Bu karar mahkemeler üzerindeki baskının devam ettiğini göstergesidir. Ethem Sarısülük davasında da katillerin korunduğunu görmüştük. Bu davanın peşini bırakmayacağız. Gerekirse davayı AİHM'e kadar taşıyoruz. Esnaflar ve katil polisler mahkemeye korunmuş ve adeta mükafatlandırılmıştır. Bu adil bir karar değildir, Tayyip Erdoğan'ın baskısıyla ortaya çıkmış bir karardır." dedi.

İstanbul Barosu Başkanı Ümit Kocasakal "Adalet kendi kendini mahkum etti. Gerçek sanıkların yargılandığını düşünmüyorum. Adalet büyük bir yara aldı. Toplum vicdanı yaralandı. Bu kararda öldürme kastının olma-

dığı kabul edildi. Siz bir kişiyi dört beş kişi kalsalarla döversiniz bunun adı kasten adam öldürmektir. Bu kararlar birlikte hiç kimsenin hukuk güvenliğinin olmadığı ortaya çıktı. Bu burada kalmaz. Bunun Yargıtay'ı var, AİHM'i var" derken, Ali İsmail Korkmaz Dava Komitesi de "Heyetin karardan sonra şemsiye açması ve kaçması karara kendilerinin de inandığını gösteriyor. Heyet polise müebbet vermeye cesaret edemedi ve topu Yargıtay'a attı. Yargıyla bu kadar oynarsanız korkarlar." dedi.

Bu sırada polis hızla kitlenin üzerine doğru saldırıya geçti. Adliye önünde açıklama yapan kitleye saldıran polis, kitleyi adliye etrafına dağıtarken, polis saldırısı çevre sokaklara yayıldı. Emel ana sıkılan biber gazlarından fenalık geçirdi. Oğlunun katilleri ile yüz yüze gelen bir anaya birde tüm kolluk kuvvetleri ile saldıran devlet... Evet devletin polisi destan yazmaya devam ediyor...

Kayseri'de bu karara tepki gösterenlere polisin saldırması sonucu 22 Ocak'ta bir çok şehirde mahkeme kararına tepki eylemleri yapıldı.

Ali İsmail Korkmaz'ın ailesinin dönüşünün ardından Antakya'da da eylemler yapıldı. Önce sabah saatlerinde Hatay barosunun çağrısıyla Hatay adliyesinin önüne siyah çelenk bırakıldı. Akşam saat 17.00'de ise ailenin çağrısı ile devrimci demokrat kurumlar ve halk Eğitim-Sen önünde bir araya geldi. Aralıksız slogan atan kitlenin etrafı çevik kuvvet ve sivil polislerle doluydu.

Ali'nin Hesabı Sorulacak", "Biz Bitti Demeden Bu Dava Bitmez", "Bu Daha Başlangıç Mücadele Devam" sloganlarıyla başlayan yürüyüş, Saray Caddesinden geçerek Uğur Dershanesine kadar sürdü; burada yapılacak basın açıklamasından önce söz ailelere verildi.

Emel Korkmaz "Dün Kayseri'de bir kez daha gördüm ki bu ülkede adalet kalmamış. Biz Ali'nin hesabını sorana kadar mücadeleye

devam edeceğiz" dedi. Daha sonra sözü Ahmet Atakan'ın annesi Emsal Atakan aldı "Bu dava hepimizin davasıdır. Biz anneler olarak büyük acı çekiyoruz ama pes etmeyeceğiz. Mahkemeleri satın alabilirler ama sokakların adaleti yoktur" dedi.

Aile adına basın açıklamasını abi Gürkan Korkmaz yaptı. Basın açıklamasında "21 Ocak 2015'de yapılan duruşmada Gezi eylemleri sırasında hayatını kaybeden Ali İsmail Korkmaz'ın karar duruşması vardı. Bu duruşmadan adaletli bir karar çıktı demeyi çok isterdim fakat duruşmada alınan kararlar adil yargılanma kelimesini yan yana getiremiyorum bile. Elbette bir mahkeme kararı Ali İsmail'i geri getirmeyecektir. Ama bu uğurda mücadele veren Ali İsmail'e ve ona sahip çıkan halkımıza karşı bu davayı sürdürmek boynumuzun borcudur." diyerek basın açıklamasına katılan herkese teşekkür ederek basın açıklamasını bitirdi.

Kitle geldikleri yönde Eğitim-Sen önüne sloganlarla yürüyerek eylemi sonlandırdı. **İZMİR**'de İnsan Hakları Derneği (İHD), devlet dersinde öldürülen çocuklar için yaşam hakkına saygı nöbeti tutmaya başladı. Bu hafta ikincisi yapılan eylem, 23 Ocak günü saat 18.00'de Konak Eski Sümerbank'ta Ali İsmail KORKMAZ için yapıldı.

Eylem İHD adına basın metninin okun-

masıyla başladı. İHD adına Caner Canlı yaptığı açıklamada "Devlet çocuklarımızı öldürmeye, öldürdükten sonra katillerini saklamaya, kamuoyu baskısıyla mahkemeye çıkarılan sanıkları ise aklamaya devam ediyor. Biliyoruz bu ne ilk ne de son olacak Çünkü gelişmeler 'bu kadar da olmaz' dedirten türden. Ölenlerin 'suçlu', katillerin 'meşru' görüldüğü bir ülkede yaşıyoruz. Çocuklarımız katledilenlere ödül gibi ceza verilip üzerine bir de geçmiş olsun denebilen bir ülkede hiç kimse mücadele etmeden 'adalet' bulacağını düşünmesin. 19 yaşında katledilen Ali İsmail Korkmaz için vakıf kuruldu, heykeli yapıldı, adına şarkılar, marşlar bestelendi. Hiç unutulmadı ve unutulmayacak. Biz insan hakları savunucuları, yaşam hakkı hem yasal hem de fiili anlamda vancevreye alınmadığı sürece katillerin peşini bırakmayacağız." dedi. Basın açıklamasının ardından 19 dakikalık bir oturmaya eylemi yapıldı. Bu oturma eylemi esnasında da İzmir Müzisyenler Derneği(İMD) türküler ve marşlarla eyleme katıldı. Eylem alkışlarla sona erdi.

Adana Emek ve Demokrasi Güçleri, Ali İsmail Korkmaz'ın mahkemesinde alınan karara tepki olarak İnönü Parkı'nda basın açıklaması gerçekleştirdi.

Basın açıklamasının ardından kitle, Atatürk Parkı'na yürümeye başladı. Ancak polisler hemen yolu kapattı ve yürüyüşün uygunsuz olduğunu ve trafiği aksatacağını söyledi, yine de engelleyemedi. Ve kitle yürüyüşüne devam etti. Ardından Atatürk Parkı'nda yapılan saygı duruşu ile eylem sonlandırıldı.

İstanbul'da da kararın açıklandığı günün akşamı Kadıköy Boğa Heykeli önünde toplanan kitleye yine polis gaz ve tomalarla saldırdı. İstanbul Sarıgazi'de de mahkeme kararı protesto edildi. Sarıgazi halkı ilk önce Keklik Sokak'tan başlayıp Derya Marketin önüne gelmek için ara sokaklara girdi, sokaklarda ajitasyon konuşmaları, sloganlar, ıslık ve zılgıtlarla Sarıgazi halkını sokağa davet etti.

Yürüyüş boyunca "Ali İsmail Korkmaz

Ölümsüzdür", "Faşizme Karşı Silah Başına", "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak", "Katil Polis Sarıgazi'den Defol" sloganları sık sık atıldı. Öfkenin arttığı noktalardan biri de Kaymakamlık önüydü. Abdullah Cömert, Medeni Yıldırım, Mehmet Ayvalıtış, Ahmet Atakan, Berkin Elvan, Mehmet İstif, Ethem Sarısülük ve Ali İsmail Korkmaz'ın isimleri haykırılarak "Yaşiyor" denildi.

Sarıgazi halkı kaymakamlık önünden Sarıgazi Meydana indiğinde, başta Ali İsmail Korkmaz olmak üzere tüm devrim savaşçıları ve Gezi şehitleri için saygı duruşunda bulundu.

Saygı duruşundan sonra basın açıklaması okundu ve 5 dakikalık bir oturma eyleminden sonra kitle yine sloganlar atarak dağıldı.

Mahkeme kararı sonrasında devlet verdiği karara kendisi de güvenmediğinden gazıyla, tomayla saldırıya geçmiştir. Ethem'den sonra Ali'nin davasında da gördük ki "Bu ülkede adalet kalmamış." Faşizmin mahkemelerinden bizim için çıkacak hiç bir karar lehimize olmayacaktır. Her kararda her mahkeme önünde öfkemiz daha da artıyor. Mücadele etmekten başka çaremizin olmadığını bir kez daha görüyoruz. Bu nedenledir ki artık gün faşizme karşı savaşma, mücadele günüdür. Acılarımız ancak savaşarak dincektir.

Sulu Gözlü Hümanizm

Umut Güneş

Bazen kendinizden şüphe ediyorsanız, bilin ki pek çok insan böyle hissediyor. Dünyamız ilginç olaylara sahne oluyor. Bunu en iyi Fransa'da Charlie Hebdo baskınından sonra geldiği Paris yürüyüşünde görürsünüz. O fotoğrafta her şey ikiyüzlüce ve sahte! Sanki dinci faşistleri besleyip büyüten kendileri değilmiş gibi, kendileri bu katliamların babası denilecek katliamlar yapmamış gibi...

Sulu gözlü "insan sevgisi"nin acıması söylevlerine inancak halimiz yok. Zira emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin hümanizmi her zaman köleleştirilecek bir halkın varlığı ile başlar ya da biter. Bugüne kadar bu hümanizm ile milyonlarca emekçi acımasızca sömürülmüş ve burjuvaziye de arada bir yalancı gözyaşları dökmekten öte bir şey kalmamıştır. Burjuvazi çoğu zaman kendi katliamlarına gözyaşı dökmüş ve orada başka katliamlar sergilemek için gereken öfkeyi ve inancı bulmuştur. Bu yüzden onların insan hakları çağrılarını da, hümanizmleri de, demokrasileri de en büyük sahtekarlıklara örnek oluşturabilecek ölçüde iyi hazırlanmıştır ve emekçi halklar ağır bedeller ödemek zorunda kalmıştır!

Tüm bunlar biz gençleri neden ilgilendiriyor? Neden bir burjuvanın gözünden akan tek bir damla yaş dahi bize albildiğine düşmanca, sinsice gelmekte ve biz ona bir an dahi sırtımızı dönmemekteyiz? Cevabı sınıflar mücadelesinin içinde açıkça yer alıyor. Emekçi halkların tarihi bizlere yeterince örnekler ve dersler sunuyor. Sonuçta yavrusunu yiyen timsah acı ile değil, yavrusunu yiyebilmek için gözyaşı dökmüyor. Geriye de sahte gözyaşları kalıyor. İşte bu burjuvazinin ruhu ve düşünüş tarzıdır. Bunu bilmek ve öğrenmek zorundayız!

Zira iç savaşın sertliği ve açıklığı gün gibi ortadayken, birçok yerde savaşlar, çatışmalar, mezhep kavgaları tertiplenirken bile; burjuvazi sahte özgürlüklerin, bireysel hakların ve sınırların üzerinde gemisini kurtarmaya çalışıyor. Burjuva bireyciliği ne kadar sahte ise hümanizmi de, demokrasisi de öyledir. Çünkü hepsi beraberinde burjuva toplumun mükemmel bir örgütlenmesini ortaya koyar ki; bugüne kadar yapılan savaşların, katliamların ve sömürünün haklı çıkması için bu yavan düşünceyi kabul etmek yeterlidir.

Winston Churchill, İngiliz burjuvazisinin kıdemli anti-komünist başkanı zamanında şöyle demişti; "gerçek bazen yalanla örtülmeye ihtiyaç duyar." Burjuvazi emekçiler karşısında her zaman böyledir. Kendi çıkarını toplumun çıkarı gibi gösterir, kendi sınıfının özgürlüğünü bireysel özgürlükte ifade eder, insan sevgisini ise; kendisine artı değer ürettiği sürece... Ve emekçiler nedense bunu hep cenaze merasimlerinde ya da taziyelerde görmüştür.

Sözü fazla uzatmaya gerek yok. Burjuva hümanizmi ve bireyciliğine göre genç bir işçi ya da öğrenci tevekkülle, itaat etmekle ve burjuva topluma karşı duyduğu sabırla mutlu ve huzurludur. Güvencedir. Geleceğinden kaygı duymamalıdır. Zira burjuva toplum ebedidir. Oysa kendi geleceğinin işçi sınıfının ve ezilen halkların yanında, burjuvaziye karşı mücadelede olduğunun bilincinde olan bir işçi için ise; birliktelik, örgütlülük, kendi sınıfının yanında olma ve kaderini işçi sınıfının kaderi ile birleştirme mutlu bir yaşamın teminatıdır.

Burjuva sınıfın karakterini ve ruhunu iki yüzlülük, sahtelik temsil ediyorsa; işçi sınıfının ve onun devrimci gençliğinin karakterini ise cesaret, coşkunluk ve amaçları açıkça açıklanmış, sömürü ve tahakkümün ortadan kaldırılacağı bir mücadelenin, sosyalizm mücadelesinin bayraktarlığını yapmak ifade eder.

Gerçi tüm gerçekler ortada olmasına rağmen, onu göremeyenler, görmeyenler olacak. Tıpkı liberallerin etkisi ile bireysel özgürlük yaygarasında bulunanların aslında, özgürlüklerin en büyük düşmanı olan burjuvaziyi tepeye oturtmaları gibi... Bu gerçekten de böyledir. Örneğin Gezi ayaklanması sırasında yakalanan özgürlük ortamını, düşünce özgürlüğünü, ifade özgürlüğünü Türkiye tekeli burjuva sınıfı tarihinin hiç bir döneminde ve bugünde de yakalayamamıştır. Toplumsal bilinç bu kadar hızlı gelişmemiş, ön yargılar bu kadar hızlı dağıtılmamıştır. Ama o dönem dahi burjuva bireyciliğinin etkisi altında kalanlar, örgütsüzlüğün savunuculuğunu yaptılar ve sonuçta geldikleri yer ortada. İfade özgürlüğümüz engelleniyor diye her gün daha fazla yaygarayı basıyorlar.

Oysa yalın gerçek bize daha örgütlü ve disiplinli bir mücadeleyi, merkezi bir idarenin ihtiyacını ve devrimci bir programın, amaçların ve hedeflerin netliğini vurgulamamız konusunda bağlıyordu. Peki yalın gerçek bugün ne için bağırıyor ve bizi uyarıyor?

Burjuvazi ve burjuva toplum için tehlikeli olan sınıfı yani işçi sınıfını ve ezilen halkları un ufak etmek, parçalamak, örgütlülüklerini dağıtmak için burjuva bireyciliğine, hümanizmine ve kültürüne karşı mücadele edilmeli diyor. Bu mücadele en başta gençliğin içinde ve gençlikle yürütülmelidir.

İnşaat İş Sendikasının Genel Kurulunda İşçiler Ne Dedi?

İnşaat İş Sendikası bu sürece nasıl geldi ve hangi dersleri çıkardı?

Mustafa Akyol:

Bir çok eylemimiz oldu. Bunların en önemlilerinden biri Esenyurt direnişimiz oldu. İşçilerin dik duruşları, kararlı duruşlarıyla Esenyurt Belediyesine karşı yapılan bir eylemimiz oldu. Belediyenin olsun, hukukçuların olsun, yasanın olsun, getirdiği hiç bir şeyi tanımadık işin açıkçası. Biz "işçinin kendi yasası vardır" dedik, o şekilde kazandık. Bir de PTT eylemimiz oldu. Tekrar orada da yasaları koydular önümüze, biz burada da "yasalarınızı tanımıyoruz, çünkü ücretler ödenirken hiç bir yasayı siz tanımıyorsunuz, biz de sizin yasanızı tanımıyoruz" dedik. Ve böyle bir duruşla başladık.

Eylemi kazanımla bitirdik demedim, başladık dedim. İşçilerin kazanımı hakettikleri ücreti direnerek elde etmek değil. İşçilere eğer biz bunu kazanım olarak açıklarsak, asıl kazanımları gereken şeyi neyle açıklayacağız?

Genel Kurul öncesi inşaat işçilerine söylemek istediğiniz bir şey var mı?

M. Akyol:

Birlikte olursak, inşaat işçilerinin neler yapabileceğini herkese gösterdik. Bu birlikteliği, bu sahip çıkmayı büyüttüğümüz takdirde işçiler ölmeyecek, buna eminiz. Haklarını sonuna kadar alacaklar, buna da eminiz. Sadece sendikalarına sahip çıkmalarını istiyoruz o kadar.

Rönesans işçisi olarak yaşadığınız süreç size ne kattı, yaşamınızda neleri değiştirdi, hangi dersleri verdi?

Rönesans işçisi: Biz zaten bilinçli idik, ama bizi bir arada tutacak katalizöre ihtiyacımız vardı, o da sendika idi. Beraber durmayı başarıyorduk. Herkes ayrı ayrı şikayetçi oluyordu ama kimse bir şey yapamıyordu. Birlikte olmanın birlikten kuvvet doğar sözü ile kazandırdığını gördük. Kesinlikle ve kesinlikle, kaçamaksız aslında bizimkisi bir direniş değil, direneme-yiş oldu. Haklarımızı beraber durarak, sadece beraber durarak aldığımızı gördük. Herkesin de bu şekilde kazanabileceğine inanıyorum, bunu öğrendik. Beraberliğin zaferi getirdiğini.

Esenyurt İşçisi olarak yaşadığınız süreç size ne kattı, ders olarak çıkardığınız şeyler neler?

Esenyurt İşçisi: Öncelikle, İnşaat İş sendikasını tanımadan önce, işçilerin nasıl

hakkını savunacağını, örgütleneceğini bilmiyorduk. İnşaat İş Sendikası ile tanıştık, bir hafta sonucunda direnişimizi tamamladık. Bundan sonra sendikaya olan güvenimiz oluştu, eylemlerini devamlı takip ettik. Yani sendikayla tanışmasaydık, onun bize verdiği bir özgüvenle mücadele tamamlanıyor. Yani sendikayla tanışana kadar, hiç böyle eylemlerde yer almadığımız için bilemiyorduk, hakkımızı savunuyorduk ama mücadeleye götüremiyorduk, yani sonuna kadar götüremiyorduk. Sonra sendikayla tanıştığımız zaman mücadelenin, örgütlenmenin ne demek olduğunu öğrenmiş olduk. Örgütsüz bir mücadele olmaz zaten, bunu da sendikayla tamamlamış olduk zaten.

Peki Esenyurt direnişçisi ve Maltepe Rönesans direnişçisi olarak inşaat işçilerinin örgütlenmesinde önlerindeki en büyük engel sizce nedir?

Rönesans İşçisi: Maddi kaygılar. Maddi kaygılarıyla insanlar "işten çıkarılıyorum" korkusu taşıyorlar. Kenarda durma kaygısı beraberliği zorlaştırıyor. Ve insanların birbirine güvensizliği... "Tanımadığım birine nasıl güvenirim." İnşaat İş bizim şantiyemize geldiğinde hiç tanımadığı halde bizim davamıza bizimkilerden önce sahip çıktı. Bir ağır dalaşı olmuştuk. Mustafa abi işçilerin kendini savunması gereken yerde kendini öne atınca, insanlar, "ya bizim davamız için kendini öne atan biri varken biz niye yokuz" bilincine kavuştu. Ve yanındakiyle beraber kendini en öne sürmeye başladı. Bizim engelimiz güvensizlik ve maddi kaygılar. Ama zaten artık alamayacağımız bir para için maddi kaygı duymamıza gerek kalmadığını öğrendik. Beraberlik sonuçta her şeyi bitiriyor.

Esenyurt İşçisi: Önümüzdeki engellerden birisi de inşaat işçilerinin örgütlenme konusunda çok bilinçsiz olması. Ayrıca sürekli bir yerde çalışmadıkları için, dağınık oldukları için örgütlenmek zor oluyor.

Bu engelleri aşmada biz işçilere düşen görevler nelerdir? Siz bu konuda neler yaşadınız, işçilere önerdiğiniz anlatacağınız şeyler vardır mutlaka.

Rönesans İşçisi: Kendi davamızdan örnekler vererek çekeceğiz yanımıza. Bilinçlendireceğiz bildiğimiz kadarıyla, bilmediklerimizi de bilgiye dönüştüreceğiz ya da bilgi edinmesini sağlayacağız. Yanımızda dik durmasını sağlayacağız. Ve ondan sonra yapacağı şey belli. Zafere giden yolda bizimle beraber yürüyecek.

Peki son olarak söylemek istediğiniz bir şeyler var mı işçi sınıfına?

Esenyurt İşçisi: Bence örgütsüz bir mücadele olmaz. Sendikayla tanıştıktan beri benim en çok önemsedim şey budur. Örgütlenerek büyütürüz yani.

Rönesans İşçisi: Kazanmak isteyen dik durur, yanında birisiyle durur, yanına birisini ararak durur.

Fırat Anlı ve DİSKİ Genel Müdürü Yaşar Sarı, DEDAŞ Genel Müdürlüğü'nün kent merkezi ve 6 ilçede DİSKİ'ye ait İçme Suyu Arıtma Tesisi, Atık Su Arıtma Tesisi, Pompa İstasyonu gibi pek çok tesiste elektrik kesintisi uygulanması üzerine bir basın açıklaması yaptı.

Elektrik kesintileri, su arıtma tesislerinin çalışmamasına ve dolayısıyla halka temiz içme suyu sağlanmasına, atık suların arıtılmasına da engel oluyor; öğrenciler okula gidemiyor, esnaf iş yapamaz duruma geliyor; kısacası hayat duruyor kentte.

DİSKİ Genel Müdürlüğü'nün Dicle Elektrik Dağıtım A.Ş. aleyhine açmış olduğu Menfi Tespit davasında mahkeme elektriklerin bağlanması ve kesilmemesi konusunda ihtiyati tedbir kararı verdi. Yani karar DİSKİ Genel Müdürlüğü tesislerindeki elektrik kesintilerinin son bulması anlamına geliyor. Mahkeme, Bağlar, Bismil, Çermik, Çınar, Çüngüş, Dicle, Eğil, Ergani, Hani, Kayapınar, Kocaköy, Kulp, Silvan, Sur ve Yenişehir ilçelerinde elektriklerin yeniden bağlanmasına karar verdi. Bu gelişmelerin ardından Mardin Büyükşehir ve Artuklu belediyeleri de, DEDAŞ Mardin İl Müdürlüğü binasının kaçak olduğu gerekçesiyle tebligatta bulundu. Belediye ekipleri, alt yapı çalışmaları için binasının girişi kapısı önünde kazı çalışması başlattı.

Onlar Çalışmayınca Ameliyatlar Durdu

İstanbul Üniversitesi Çapa Tıp Fakültesi Hastanesi'nde ameliyathane-nede taşeron olarak çalışan işçiler iki gündür iş bıraktı. Ameliyathane-nin temizlenmesinden, hastaya pozisyon verilmesine, steril aletlerin ve masanın hazırlanmasına kadar her işi yapan ameliyathane işçileri, işlerinin en tehlikeli işler sınıfında olmasına ve çok yoğun olarak çalışmalarına rağmen emeklerinin karşılığının verilmediğini belirterek 3 gündür iş bıraktı.

21 Ocak günü hastane-deki diğer taşeron işçileri ve Taş-İş-Der üyeleriyle birlikte bir basın açıklaması yapan ameliyathane işçileri, mesailerinin ödenmediğini,

hastanenin asıl işçisi olduklarına dair mahkeme kararları ve müfettiş raporları olmasına rağmen halen taşeron firmada çalıştıklarını belirterek emeklerinin karşılığının ödenmesini ve kadrolu olmak istediklerini belirttiler.

Ameliyathane ve reanimasyon bölümünde çalış-

şan 31 taşeron işçi işi bırakmalarının ardından ameliyathane ve yoğun bakım ünitesinde işlerin durduğuna ve acil durumlar dışında işlerin yapılmadığına dikkat çekildi.

Ameliyathanede çalışan işçiler, "bizler görevimiz olmayan işleri yapıyoruz, zorunlu olarak

gelen vakaların işlerinin bitmesini beklememiz gerekiyor. Tehlikeli ve ağır işleri yapmamıza rağmen bize mesailerimiz ödenmiyor, üstelik taşeron firma tarafından iş akdinin feshedileceği yönünde tehdit ediliyor. Biz de haklarımızı alabilmek için iş bıraktık, 31 işçinin iş bırakmasının ardından şu anda ameliyathane ve yoğun bakımda acil durumlar dışında hizmet verilemiyor. Bizi her an işten atmakla tehdit edenlere soruyoruz: 'İki-üç gündür neden ameliyat yapılamıyor, yoğun bakıma hasta almıyoruz? Bizler bütün bu tehlikeli işleri yapıyorsak, kadrolu olarak çalışmayı da, emeğimizin karşılığını da almak istiyoruz' dediler.

Fibrobeton İşçileri Eylemde

İzmit Tüpraş'a iş yapan Fibrobeton'a çalışan 11 işçinin ücretlerinin ödenmemesi nedeniyle 20 Ocak günü İnşaat İş Sendikası Kavacık'ta bulunan Fibrobeton önünde eylem yaptı.

Firmaya yakın ana cadde üzerinde "Dünyayı Biz İnşaa Ediyoruz Altında Yine Biz Kalıyoruz Artık Yeter" yazılı pankart açan İnşaat İş Sendikası'na "Amfilerden Şantiyelere İnşaat İşçileri Direnişte! İnşaat İş Sendikası Üniversite Komisyonu" yazılı pankart ile de üniversite öğrencileri işçilere destek verdi. Sloganlarla firma önüne gelinerek burada basın açıklaması yapıldı.

İnşaat-İş Başkanı Mustafa Adnan Akyol'un yaptığı basın açıklamasında, İzmit Tüpraş'a iş yapan yüklenici firma Fib-

robeton'a çalışan 11 işçinin 3 aydır ücretlerinin ödenmediğini, işçilere 'bugün git yarın gel' muamelesi yapıldığını ve işçilerin ücretlerini ödenmesi talebiyle firma önünde eylem yaptıklarını belirtti.

Şirketle birkaç görüşme yaptıklarını, her defasında ödemelerin yapılacağı sözü verildiğini fakat bu sözlerin tutulmadığını belirten Akyol, ödeme yapılmadığı gibi dün çeşitli basın kuruluşlarına ödeme yapıldığı iddiasıyla açıklamalarda bulunulduğunu söyledi.

Ödeme yapıldığı iddia edilen maillerde sunulan belgelerin aslında sadece asgari ücret üzerinden hesaplanan ücretlerin olduğunu, işçilerin diğer haklarının gasp edildiğini gösterdiğini belirten Akyol, şirketin kendi bel-

geleriyle kendi iddialarını çürüttüğünü sendika olarak işçilerin tüm alacakları yatırıluncaya kadar eylemde olacağını söyledi.

Ardından ücretini almayan işçilerden Mehmet Tecimen, kendilerinin her ayın yirmisinde ödeme yapılacağı söylenecek oyalandıklarını, sonuç alamayınca İnşaat İş Sendikası'yla birlikte eylem yapmaya karar verdiklerini belirterek "Biz haklarımızı ödeninceye kadar burada olmaya devam edeceğiz" dedi.

Eylem sloganlarla, marşlarla mesai saati bitimine kadar sürdürüldü. Akşam saatlerinde firma yetkilileri görüşme talebinde bulundu. Geç saatlerde yapılan görüşmede firma yetkilileri işçilerin tüm alacaklarının Cuma günü ödeneceği sözünü verdi.

Fibrobeton işçileri 23 Ocak Cuma gününü bekleyeceklerini ödeme yapılmaması halinde tekrar daha güçlü bir şekilde firma önünde olacağını belirttiler.

Şoförüne Dokunma!

İzmir'de DİSK'in çağrısıyla son zamanlarda ESHOT şoförlerine karşı artan saldırlar protesto edildi. 17 Ocak günü saat 12.00'da Konak Pier önünde bir araya gelen işçiler, yürüyüşe başlamayı beklerken halaylar çektiler.

İzmir'deki neredeyse tüm belediye başkanlarının ve DİSK genel başkanı Kani Beko'nun da katıldığı yürüyüşte sık sık "Susma Haykır Şiddete Hayır", "Susma Haykır Şoförüne Dokunma" sloganları atıldı.

İzmir Büyükşehir Be-

lediyesi önüne gelindiğinde işçiler adına DİSK Ege Bölge Temsilcisi Memiş Sarı basın metnini okudu. Sarı okuduğu basın metninde işçilerin pusuya düşürülerek, son duraklara kadar takip edilerek demir sopalarla dövüldüğünü, bunu yapan kişilerin organize bir şekilde yaptığını düşündüklerini ve 2014 yılında seksenden fazla ESHOT işçisinin bu tür şiddete maruz kaldığını belirtti.

Sarı'nın ardından konuşma yapan Kani Beko ise işçileri asla yalnız bi-

rakmayacaklarını söylediklerini, işçilere organize şiddet uygulayan bu çeteleri de asıl düşmanı hedef almaya çağırırdı. Kani Beko İzmir Valiliğini ve Emniyet Müdürlüğünü de işçilere, emekçilere, öğrencilere biber gazı, çevik kuvvet, TOMA yol-

lamak yerine, bu çeteleri cezalandırmaları için görev çağırıldığını belirtti. Büyükşehir Belediye Başkanı Aziz Kocaoğlu da işçilere destek olduğunu belirten bir konuşma yaptı.

Eylem sloganlarla sona erdi.

Mücadele Birliği İzmir

Sefalet Zammını Protesto Ederek Bordro Yaktılar

Büro Emekçileri Emekçileri Sendikası (BES) İstanbul 3 Nolu Şube üyeleri ve KESK İstanbul Şubeler Platformu üyeleri, 2015 bütçesinde kamu emekçilerine yapılan 3+3'lük sefalet zammını protesto etmek için Kadıköy Vergi Daireleri önünde toplanarak AKP Kadıköy İlçe Binası'na yürüyüş gerçekleştirdi.

KESK İstanbul Şubeler Platformu eş zamanlı olarak Cağaloğlu

Defterdarlığı, Cerrahpaşa Tıp Fakültesi önünde de eylem yaptı.

KESK İstanbul Şubeler Platformu adına konuşan Eğitim Sen 2 Nolu Şube Başkanı Turgut Yokuş hükümetin kamu emekçilerine reva gördüğü 3+3'lük zammı kabul etmeyeceklerini belirtti. BES İstanbul 3 No'lu Şube Başkanı Salih Aksoy ise yaptığı açıklamada, hükümet ile anlaşarak 2015 bütçesinde öngörülen zammı kabul eden yandaş sendikaları eleştirdi. Bu bordroları reddettiklerini

belirterek, AKP ve yandaş sendikası, kamu emekçilerini sadaka ile kandırmayacağını söyledi. Toplu sözleşme adı altında yandaş sendikalarla tezgah hazırlandığını belirten Aksoy, bu tezgahı hazırlayanların başlarına yıkacaklarını ifade ederek, 2015 yılı bütçesinde öngörülen yüzde 3+3 gibi bir artışın sadaka anlamına geldiğini söyledi.

Kamu emekçileri, basın açıklamasının ardından sefalet zamlarını protesto amacıyla bordrolarını yaktılar.

Tepe Home'da Taşeron Cehennemine Teslim Olmayacağız!"

Yıllardır çalıştıkları Tepe Home Mobilya'da işten çıkarılan Nakliyat İş Sendikası üyesi işçiler, 20 Ocak günü Tepe Home Mobilyanın Beylikdüzü'ndeki Merkezi önünde bir basın açıklaması yaptı. Basın açıklamasını Nakliyat İş Genel Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu okudu. 79 gündür eylemde olan Nakliyat İş üyesi Zet Farma direnişçileri de eyleme destek verdi.

Tepe Home yöneticilerinin 15-20 yıllık kıdemli olan işçileri 31.12.2014 itibarı ile taşeronla devrederek çalışanları bu kışta kıyamette işsizliğe mahkum ettiğini anlatan Küçükosmanoğlu, DİSK ve Nakliyat-İş Sendikası olarak Tepe Home'daki bu haksızlığa, bu adaletsizliğe ve işçilerin emeklerinin gasp edilmesine karşı mücadele edeceklerini söyledi.

Tepe Home İşçileri Cevahir AVM'de

Tepe Home işçileri, 23 Ocak günü Cevahir AVM içindeki Tepe Home mağazasında eylem yaparak taşeron çalışmayı ve işten atılmaları protesto ettiler. Eyleme DİSK'e bağlı sendikaların yönetici ve üyeleri, direnişteki Zet Farma Lojistik işçileri, Bedaş işçileri, Mücadele Birliği Platformu üyeleri, Mağaza Çalışanları Platformu da katılarak destek verdi.

Sloganlar eşliğinde Cevahir AVM içindeki Tepe Home mağazasına girildi. Buradan çeşitli eşyalar alan işçiler kasaya doğru ilerlediler. Alışveriş sırasında ajitasyon konuşması yapılarak Tepe Home işçilerinin işten atıldıkları ve işin taşeron firmaya devredildiği, işçilerin işlerine geri

alınması talebi anlatıldı. İşçiler aldıkları eşyalarla kasaya geldiklerinde "Bizler ürettiğimiz bu ürünleri satın alamıyoruz, çünkü Tepe Home işi taşeron firmaya devrederek bizleri işten çıkardı" diyerek ürünleri sloganlarla kasaya bıraktılar. Ardından sloganlarla mağaza içinde ve dolaşarak Tepe Home işçilerine destek verilmesi çağrısı yapıldı.

Nurettin Tanoba:

Çalışma koşullarımız çok ağır olduğu için yaklaşık iki ay önce Nakliyat İş Sendikası'nda örgütlenmeye başladık. 12, 14, 20 yıldır çalışan arkadaşlarımız var. Hepimiz eski işçilerimiz. Bizlere tazminatlarımızı ödemediler. Ama biz tazminat değil işimizi geri istiyoruz. Çalışma hakkımıza sahip çıkıyoruz. Yıllarca çalışmış kalifiye işçilerini biraz daha para ödemek için işten

çıkarmalarına sessiz kalmayacağız. Ben montaj elemanıyım ama hem şoförlük yapıp ürünleri adrese götürüyoruz, sonra taşıyoruz, ardından yerine montajını yapıp öyle dönüyoruz. Tüm bunları yaptığımız halde, bizleri bir anda işten çıkardılar. Yıllardır verdiğimiz emeğimize sahip çıkıyoruz ve işimizi geri istiyoruz. Bundan sonra Tepe Home mağazalarında eylem yaparak işimize sahip çıkacağız.

Hüseyin Ağın:

İncirli Tepe Mobilya Dekorasyon Sanayinde 20 yıl önce işe başladım. İşten atılma sebebimiz, sendikali olmamız. Yıllarca cüzi maaşa çalışıp, gece gündüz, bayramlarda dahi çalıştık. Hem şoför hem montajcı olarak. Daha sonra mağazaları büyüyünce kar hırsı ile işçileri çıkarmaya başladı. İDO'yu da Tepe Home aldı, inşaatını, temizliğini, Tepe Home'a bağlı şirketler aldı.

Tepe Nautilus AVM'de Eylem

İşçiler iki gün sonra da Tepe Nautilus AVM'de eylemdeydiler. İşçiler, Tepe Home'un içinde de basın açıklaması yapmak istedik. Polis içerde çocukların çok olduğunu söyleyerek pankartın sopalarının çıkarılmasını istedi. Sopalar çıkartıldı ve içeri girildi. Alkışlar ve zılgıtlarla, sloganlarla içeri giren işçilerin pankartını gören halk da alkışlarla işçileri selamladılar. Tepe Home mağazasına giren işçiler burada "alış veriş" yaptılar yine.

Doğan Güneş:

12 yılı geçti Tepe Home'da çalışmaya başlayalı. Ama aldığımız ücret asgari ücret üzerinden ödeniyor. Ben 12 yıllık işçiyim ve aldığım 1020 lira, yani yeni işe girmiş acemi bir işçi gibi ücret ödeniyor. Normalde benim ücretimin 2200 liradan aşağı olmaması gerekir. Ben hem acemi işçi gibi ücret alıyorum hem de 50 yaşına gelmişim.

Benden 20-25 yaşındaki genç işçinin performansı isteniyor. Bizler ağır çalışma koşulları nedeniyle Nakliyat İş Sendikası'nda örgütlendik ve iki ay sonrasında işten atıldık. Biz yine de çalışmaya devam ettik. Bizleri firma küçültmeye gittiği için işten çıkardıklarını söylediler ve işi tamamen bir taşeron firmaya verdiler. Biz de işimize, çalışma hakkımıza sahip çıkmak için eyleme karar verdik.

Bir Garip "Koltuk İşgali"!

Merhaba, İşsizliğin hat safhada olduğu her dönemlerde sermaye sahiplerinin insanları nasıl kullandıkları bir kez daha bu sistemin kurbanı olarak gördüm. Nasıl mı?

Trajikomik bir hikaye gibi gelecek sizlere belki, lafı uzatmadan sizlerle başımdan geçen bu olayı paylaşmak istiyorum.

Arkadaşımınla beraber iş ararken 66 Nolu TTNET satış bayisinin Türkneta Çağrı Merkezi'nde çalışmaya başladık. 2 ay kadar çalıştık. Sonra işler kötü gitmeye başladı. Satış yapamadık. İş küçültme adı altında, bizi, işsiz kalmayalım diye bağlı bulduklarını diğer ana şubeye yönlendirdiler.

Sonrasında yeni bir işbaşı yapmış sayıldık. Halbuki bize söylenen: "Orada biraz kalırsınız, işler düzelince sizleri tekrar alırsanız yanımıza" idi.

Biz diğer şirketle 2 gün çalıştık. 30 kişi kadar çalışan vardı. 2. gün öğle saatlerinde işçi çıkarma oldu. Çalışanların hepsi bir haftalık deneme süresindeydiler. Bu çalışanlardan yaklaşık 15 kişi işten çıkarıldı.

rıldı. Biz tam anlayamadık. Bir haftalık deneme süreleri sona erdiğinden, anlayamayıp çıkarmışlar güya. Sıra bana ve arkadaşşıma geldi. Biz daha yerimize ısınmadan işverenin eşi Canan bizi çağırıyor ve "Kızlar olmuyor!" dedi. İşler zaten durgun, ama biz arkadaşşımla çalışırken, kendimizi paralamamıza rağmen o bize "olmuyor" dedi.

"Tamam" dedik. En azından 2 günlük hakkımızı alıp çıkarız diye düşünürken, kadın bize "Ne hakkı, siz deneme süresindediniz? Haketmediniz ki! Sizden önce çıkarılan arkadaşlar bir haftalık deneme süreleri varken onlar bile almadı." dedi.

Biz de: "Bu yasal değil. Bizim iki günümüz

gitti. Psikolojik olarak da yıprandık. Nasıl olur da 2 gün hak etmiyoruz. Emeğimizi inkar ederek hakkımız olanı nasıl vermezsiniz? Avukatımızla da konuşuruz." dedik. ÇHD ve İHD ile görüşeceğimizi bildirdik. Kadının bize cevabı çok saçma idi: "Siz bu parayı hak etmiyorsunuz, olur ki versem, haram ederim." dedi.

Bizi dinle korkutmaya ve sindirmeye çalıştı. Bunların bize işlemediğini anlayınca da tehdit etti: "Gidin bildiğiniz yere şikayet edin. Siz benim 2 koltuğumu işgal ettiniz. Siz bana borçlusunuz asıl. Ben de sizi şikayet edeceğim ve belki 60 binlik evime mal olur ama sizden kat be kat çıkarırım bunu." dedi. Biz de, bizim

kuru canımızdan başka kaybedecek bir şeyimiz olmadığını, "2 gün işgal edilen koltuk" diye nitelendirdiği yerde sadece kendi müşterilerini aradığımız ve bunun da işgal değil, bizim emeğimiz olduğunu dile getirdik. Çok sıkışınca da bizi eski çalıştığımız yere yönlendirdiler.

Canan Hanım'ın cesaretine hayran kaldım. Bir işveren kendini ancak bu kadar gülünç duruma düşürebilirdi. Biz bölge çalışmaya şikayetlerimizi bildirerek 2 günlük işgal diye nitelendirilen emeğimizin karşılığını alacağız. Lütfen deneme süresi diye hakkınızı vermeyenleri mutlaka şikayet edin, çünkü bu yasal değil. Sebepler her ne olursa olsun emeğimizi, zamanımızı çalıyorlar. Üstelik deneme süresi adı altında binlerce belki de milyonlarca insanın üstünden kaldıkları paraları hiç utanmadan yiyor ve daha da zenginleşerek daha çok insanın hakkına mani oluyorlar. Buna dur demek biz işçilerin elinde!

İzmir'den
Devrimci Bir İşçi

Petrol İşçileri Tırları Göndermiyor

Enerji Bakanı Taner Yıldız'ın, "2018'e kadar TPAO kademeli olarak özelleştirilecek" açıklamasının ardından TPAO Batman Bölge Müdürlüğü'ndeki bazı üniteler küçültülmeye başladı. İşçiler, tepkilerini

19 Ocak sabahı Ankara'dan gelen ekibe 6 tırı vermeyerek gösterdi.

İşçiler özelleştirmeye ve dolayısıyla küçültülmeye de izin vermeyeceklerini söyledi.

Brezilya'da Otomotiv İşçileri Kazandı

Brezilya'da Sao Paulo eyaletindeki Sao Bernardo do Campo kentinde bulunan Volkswagen fabrikasında, tüm vardiya ve bölümlerde binlerce işçinin gerçekleştirdiği 11 günlük grev, kazanımla sona erdi.

Grev sonucunda, 800 işçinin işten atılması kararı geri çekildi, işçilere 2019 yılına kadar iş güvencesi verildi, ücretlerinin enflasyon oranına göre düzenlenmesi talepleri de kabul edildi.

İşten atılan Volkswagen işçileri işten atıldıkları haberini yeni yıl akşamı mesajlarla öğrenmişlerdi. İşçilerin yanıtı ise işten atılan arkadaşları geri alınana kadar grev oldu.

İşçiler bu grev süresince Sao Paulo çevresindeki otoban 5 saatliğine 20 bin kişi ile işgal etmişti, bu işgale Mercedes, Mahle, Karmann ve Scania işçileri de destek vermişti. Otomotiv işçilerinin omuz omuza mücadelesi, işçilere zaferi getirmiş oldu.

VW işçilerinin greviyle aynı zamanda, Mercedes işletmelerinde de 244 işçinin işten atılmasına karşı grev yaptı.

İdeolojik Ayaklanma

Ali Varol Günel

Dinci faşist AKP iktidarı işçilere, emekçilere, emekçi halklara, kadınlara, gençlere, ilericilere, devrimcilere, komünistlere, özcesi kendisi gibi düşünmeyen her kesime, herkese saldırıyor. Ve bu saldırı, asla devlet zoruyla, yaşama biçimlerine müdahaleyle, yasalarla vb sınırlı değildir. Bu topyekün bir saldırdır; ama bu saldırganlığın içinde en öne çıkanı ideolojik saldırdır. Bunun için her fırsatı değerlendiriyor, deyim yerindeyse fırsat kolluyorlar. En son Charlie Hebdo mizah dergisine yapılan saldırının İslam diniyle ilişkilendirilmemesi, islamofobi hizmet etmemesi üzerine verdikleri demeçlerde bu açıkça görüldü. İslam dininin bir hoşgörü dini, bir barış dini olduğunu vaaz ederek akıllarınca durumdan vazife çıkardılar; kendi ideolojilerinin propagandasını yaptılar. Bu arada "Hristiyan kulübü" olarak niteledikleri, ama girmeye de can atıkları Avrupa Birliği'ne sitem etmeyi de unutmadılar!

Sakın "bu ne perhiz bu ne lahana turşusu" demeyin, bunların ideolojik tutarlılığı, fitratlarından olsa gerek(!), işte bu kadar! Tünelin ucunda parayı görünce, din bezirganlığı böyle dümeni hemencecik kırdırır. "Haydi islamofobik olmadığımızı gösterin ve Türkiye'yi Avrupa Birliği'ne alın!" söyleminin bundan başka bir anlamı olamaz. Böylece Avrupa Birliği'ne şantaj yapmak suretiyle, kapağı Avrupa'ya atmayı, ufukta beliren krizi bu şekilde atlatmayı düşünüyorlar.

Dikkat edilirse AKP iktidarı, ideolojik saldırılarında mızrağın ucunu hep Marksist-Leninistlere yöneltiyor. CHP'ye, kemalistlere vb yaptıkları eleştiriler geçici, üzerinde çok da durmadıkları eleştirilerdir. Bazıları, esas hedeflerinin laisizm olduğunu sanıyorlar ama yanılıyorlar. AKP iktidarının hedefinde komünist dünya görüşü, diyalektik ve tarihsel materyalist felsefe vardır. Hatırlanacaktır, başbakan, kısa süre önce zorunlu din dersi ile ilgili artan itirazları cevaplarırken "biz nasıl Marksizmi öğreniyorsak, onların da dinimizi öğrenmeleri gerekir" demişti. Bu, deyim yerindeyse ağzındaki baklayı çıkarmaktır. Zorunlu din eğitimiyle vb esas olarak kime/kimlere karşı mücadele ettiklerini ortaya koymuş oluyorlar. Eski kadrolarının önemli bir kısmı Komünizmle Mücadele Dernekleri'nin tedrisatından geçmiş olan bu zevatın başka türlü davranmasını beklemeyiz zaten. Ağzlarını her açıklarında "örgüt" fobisi yaratmaya, var olan örgütlere "Stalinist" diyerek, sözüm ona korku yaymaya, "terörist" diyerek toplumun algısını yönlendirmeye, "marjinal gruplar" diyerek akıllarınca küçümsemeye çalışıyorlar. Ama olmuyor, bütün çabalarına rağmen devrimci, komünist saflarda örgütlenenlerin sayısı gün geçtikçe artıyor. "Dindar bir nesil yetiştireceğiz" diyerek bağırıp çağırmalarına, imam hatip okullarını normal okulların yerine ikame etmeye çalışmalarına rağmen, gençlerin büyük bir kısmı dinci-faşist ideolojiden uzak duruyor, Marksist felsefeyi öğrenmeye, anlamaya çaba gösteriyor. Hem de komünizmin "ütopik" olduğu, böyle bir şeyin asla gerçekleşmeyeceğine dair kara propagandalara rağmen; hem de anarşist, troçkist, feminist... birçok anti-marksist akımın önu açılıp, Leninist Parti anlayışına karşı bunlar öne sürülürken; hem de liberalizmin propagandası ayyuka çıkarılmışken; hem de pragmatizm tüm sosyal, siyasal ilişkilerde bu denli kanıksatılmışken...

AKP, ideolojik saldırılarını sadece cumhurbaşkanı, başbakan, hükümet sözcüleri aracılığıyla yapmıyor, aynı zamanda düşünce kuruluşları, basın yayın organları, medya aracılığıyla da yapıyor. Bütün bunları görünce insan, geçen yüzyılda "devletin ideolojik aygıtları"ndan bahseden marksist yazar Althusser'i anmadan edemiyor. Ekonominin her şey olduğunu, geriye kalan her şeyin ekonomik ilişkilere tabii olduğunu söyleyerek marksizmi kabalastıranlara karşı Althusser, üst yapı kurumlarının da (ideoloji, politika, kültür, din, hukuk vb üst yapı kurumlarıdır), insan yaşamında etkili olduklarını,olabileceklerini söylemiştir ki, bu Engels'in son dönem yazıları ile tam bir uyum içerisinde. Kafasını kaldırdık günümüz dünyasına şöyle bir bakan herkes, tekellerle bütünleşmiş olan kapitalist devletlerin insanları yönlendirmek için medyayı vb nasıl etkili bir şekilde kullandıklarını görebilir. Bu ideolojik saldırıları göğüsleyebilmek için komünistlerin, devrimcilerin de yazılı ve görsel aygıtları iyi kullanmaları zorunlu bir hal almıştır. Elbette biz tekelin, iktidarın olanaklarına sahip değiliz; ama örnek olarak söyleyelim, bir internetin etkili kullanımı bile kendi ideolojik argümanlarımızı geniş yığınlara ulaştırmak için önemli bir rol oynayacaktır.

Tabii en önemlisi, iktidarın/devletin ideolojik saldırılarına karşı, savunma pozisyonunda kalarak ya da meşruyet arayışıyla değil, doğrudan saldırıya geçerek, deyim yerindeyse bir ideolojik ayaklanmayla karşılık vermektir. "Günümüzde kapitalizmin en yetkin analizi"nin marksizm tarafından yapıldığını (Bertell Ollman-Marksizme Sıradışı Bir Giriş) unutmadan, günümüzün devasa sorunlarına ancak diyalektik materyalist felsefenin çözüm bulacağını, günümüzdeki ekonomik, politik gelişmeler ancak marksist ekonomi-politik bilimi çerçevesinde yanıtlanabileceği, sınıflar savaşının bittiğini, dolayısıyla da "tarihin sonu"nun geldiğini iddia edenlere karşı, sınıf savaşının dünyanın her yerinde devam ettiğini, tarihin düğüm noktalarına doğru hızla yaklaştığımızı, yüzyılımızın "ayaklanmalar yüzyılı" olarak tarif edilmesinin, yaşanan ayaklanmalarla doğrulandığını propaganda etmeli, görüşlerimizi hızla yaymalıyız. 70 yıllık sosyalizm pratiğinin tarihte sadece bir "raydan çıkma" ya da "antre parantez" olduğunu söyleyenlere karşı sosyalizmin insanlığa kazandırdıklarının propagandasını yapmalıyız. İnsanlığın uzay macerasının sosyalizmle başladığını, dünya üzerinden Nazi faşizminin sosyalizm sayesinde kazanıp atıldığını, tarihte ilk defa insanın insanı sömürmediği, insanların insanlara, milletlerin milletlere tepeden bakmadığı bir sistem sosyalizm sayesinde kurulduğu, kafa ile kol emeğinin, kırla kent arasında çelişkilerin ilk defa sosyalizm sayesinde azaltıldığını bütün dünyaya duyurmalıyız. Bugün kapitalist ülkelerde yaşayan insanlar bilmeli ki, eğer günlük çalışma saatleri bu kadar düşürülmüşse, eğer kadınlara bu kadar hak tanınmışsa, eğer çalışma hakkı örgütlenme hakkı vb tanınmışsa, eğer sömürü belirli oranlarda da olsa sınırlandırılmışsa bütün bunlar sosyalizmin varlığı sayesinde olmuştur.

Eğer bugün ayyuka çıkan emperyalist saldırganlık ve ilhak politikaları bugüne kadar dengelenmişse, bu sosyalist bir blokun varlığı sayesinde olmuştur. Vietnam, Filistin başta olmak üzere ulusal kurtuluş mücadeleleri bütün dünyaya kendilerini kabul ettirmiş, başarıya ulaşmışlardır bu, Sovyetler Birliği başta olmak üzere sosyalist ülkelerin büyük yardımları ve desteği sayesinde olmuştur. Afrika'nın bir çok halkı bağımsızlıklarına ulaştılar ve kendilerine has demokratik yönetimler kurabildilerse bu sosyalist ülkelerin güçlü etkisi sayesinde olmuştur. Ve en önemlisi dünya II.Paylaşım Savaşından sonra bugüne kadar böyle büyük bir savaş görmemişse bu sosyalizmin varlığı sayesinde olmuştur [Dünyanın şimdi yeniden bir savaşla karşı karşıya olması (3.Dünya Savaşı) söylediğimizi doğruluyor. Bugün aynı zamanda ulusal, dinsel-mezhepsel temellerde boğazlaşmaların artması da bu çerçevede ele alınmalıdır].

Dünyaya komünist düşüncelerin yeniden ve doğru bir şekilde anlatılması gerekiyor. Anti-marksist, reformist, revizyonist düşüncelerin artıklarının temizlenmesi, marksist-leninist ideolojinin pırl pırl özünün ortaya konulması ve ne kadar gerici,anti-bilimsel düşünce varsa hepsinin ipliğinin pazara çıkarılması aciliyet taşıyor. Sadece Türkiye ve Kürdistan açısından değil, bütün dünya açısından bir ideolojik ayaklanma gerekiyor. Pratikte gelişen ayaklanmalara denk böyle bir ideolojik ayaklanma, dünyada sosyalizmin önünü açacaktır.

Bugün, dünya üzerinde sosyalizm düşüncesi her zamankinden daha güçlü bir şekilde kendini hissettiriyor. Kimileri yaşanan süreci, "kaos aralığı" vb şekilde muğlak kavramlarla açıklamaya girişseler de, gelecek hiç de öyle belirsiz değildir. "Marx'ın devrim kuramında değişmeyen tek şey şudur" diyor Bertell Ollman, "Marx, bu krizde değilse bile bir başkasında işçi sınıfının sınıf çıkarlarının farkına varacağı ve kitlesel, örgütsel ve etkin bir şekilde bu çıkarlara uygun hareket edeceği inancını taşıyordu" (Marksizme Sıradışı Bir Giriş-Yordam Yay, sf.147). Evet, bizler de bu inancı taşıyor ve sınıf düşmanlarımızla pratik anlamda olduğu kadar ideolojik anlamda da savaşmamızın gerekliliğini her geçen gün daha fazla hissediyoruz.

Maltepe Zindanında Kamera Saldırısı

Çağdaş Hukukçular Derneği bir açıklama yaparak, 12 Ocak 2015 günü Maltepe 1 Nolu L Tipi cezaevinde kalmakta olan siyasi tutsak Hakkı Ayyüzen, Hasan Karapınar ve Çağrı Avcı'nın gardiyanların saldırısına uğradığını söyledi.

ÇHD'li avukatlar, aldıkları bu haber üzerine 16 Ocak günü cezaevine giderek, saldırıya uğrayan tutsakları ziyaret ettiler.

Ziyaretten dönen avukatların açıklamalarına göre, aynı koğuştaki Hakkı Ayyüzen, Hasan Karapınar ve Çağrı Avcı koğuştaki kamera uygulamasını kabul etmeyerek, kameraları peçete ile kapatınca, 40'a yakın infaz koruma memuru koğuşa girerek tutsaklara saldırarak darp etmiş, sürükleyerek tek kişilik hücrelere konulmuşlar.

Tek kişilik hücrelere konan ve saldırı nedeniyle çeşitli yerlerinden yaralanan tutsaklar, açlık grevine başladıklarını, koğuşa geri götürülünceye kadar da devam edeceklerini gelen avukatlara açıkladılar.

Ege'de İşçiler Greve Hazır

Birleşik Metal-İş'e bağlı 22 iş yerinde grev kapıya dayandı. Toplu iş sözleşme dönemi içinde uyuşmazlık zaptının tutulmasından sonra, 29 Ocak itibarıyla grevler başlıyor.

Grevler İzmir şubesine bağlı olarak, Mahle Motor ve Schneider Electric'te (Çiğli ve Manisa) gerçekleşecek. Mahle'de grev oylaması sonucunda grev kararı çıkarken, Schneider'de 28 Ocak'ta grev oylamaları yapılacak. 29 Ocak itibarıyla saat 08.30'da Mahle Motor fabrikasında (Gazimir Serbest Bölge), 12.30'da Manisa Schneider ve 15.30'da ise Çiğli Organize Sanayiindeki Schneider'de grevler başlıyor.

deki Schneider'de grevler başlıyor.

Metal işkolunda süren toplu iş sözleşme görüşmelerinde Türk-İş'e bağlı Türk Metal-Sen MESS'in şartlarını kabul etmiş, Birleşik Metal'in örgütlü olduğu fabrikalarda ise uyuşmazlık zaptı çıkmıştı. Bu iş yerlerinde 15.000'i örgütlü, 20.000'in üzerinde çalışan bulunuyor. MESS bu iş kollarında çalışan en az ücreti 866 lira

Alsancak Rant Alanı Değildi

Geçtiğimiz günlerde"Alsancak stadının eskimesi ve her an çökebileceği" gerekçesiyle yıkılmaya çalışılmasına karşı taraftar grupları bir araya geldiler. Süren hukuki sürecin yanında bir platform kurarak süreci takip etme kararı aldılar.

Mücadele Birliği'nin de içerisinde yer aldığı platform, 17 Ocak günü saat 11.00'de Alsancak Stadyumunda bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Basın açıklamasını dönem sözcülerinden Tuncay Karaçorlu yaptı.

Biz İşçiler ve Köylüler Birlikte Mücadele Etmeliyiz

Fatsa Ünye Doğa Koruma Platformu'nun, "Fatsa ve Ünye'de Altın Madenine Siyanüre Hayır Dayanışma Konseri", 11 Ocak günü saat 17.00'de Şişli Kent Kültür Merkezi'nde yapıldı.

Biz bu etkinliğe Devrimci İşçi Komiteleri (DİK) olarak katıldık. Sizlerle "Dayanışma Gecesi" izlenimlerini paylaşmak istedim.

Fatsa ve Ünye'deki köylüler gelmişlerdi. Köylü dostlarımızın yaptığı konuşmaları dinledik ve çok etkilendik. Köylülerin sisteme karşı kararlı duruşları çok önemliydi. Bedensel engelli bir köylü konuşma yaptı, ayakta duramadığı için oturarak yaptı konuşmasını, "Buraları bize atalarımız emanet etti. Bu topraklarda atalarımızın mezarları var. Buraları verirse mezarlarımızı yerle bir ederler, atalarımızın kemiklerini alıp nereye gideceğiz? Ben bu yaşta ve bu halde köyümü, doğayı ve dereleri koruyorum, bu anlamda mücadele ediyorum. Siz sağlamsanız neden mücadeleyi beraber büyütelim."

Kapitalizm kar hırsı yüzünden doğayı, çevreyi, dere-

İHD'den

Hasta Tutsaklara Özgürlük

İHD İzmir, Konak Eski Sümerbank'ta hasta tutsaklara özgürlük eylemi yaptı.

17 Ocak günü saat 13.30'da Sümerbank'ta toplanılmasının ardından basın metni okundu.

Okunan açıklamada son bir yıl içerisinde 40'a yakın hasta tutsağın hayatını kaybettiği, son 15 gün içerisinde de Mehmet CANPOLAT, Lütfü TAŞ, Abdulmecit ASLAN ve Haşem ARDUÇLU'nun yaşamını yitirdiğine, hasta tutsakların bilinçli bir şekilde tedavi edilmeyip ölüme terk edildiklerine, Adli Tıp Kurumu'nun güvenilir ve subjektif bir kurum olmamakla birlikte hasta tutsakların ölüme terk edilmesindeki en büyük unsur olduğuna değinildi.

Basın açıklamasının ardından eylem sona erdi.

Mücadele Birliği İzmir

olan işçilere, 100 liralık bir artışı önerirken, Birleşik Metal bunu kabul etmemişti. Tüm bunlarla birlikte bu zamana kadar iki yıl olan toplu sözleşme dönemini, üç yıla çıkarmaya çalışarak, çalışanların daha uzun süre düşük ücretle çalıştırılmalarını istiyor.

27 Ocak günü sendikamızın İzmir şubesinde sendika yöneticileri ve işyeri temsilcilerinin de katıldığı basın bilgilendirme toplantısında, işçiler açıklamaları sık sık sloganlarla kestiler. Basın açıklamasını şube başkanı Ali Çeltek yaptı. Toplantıya DİSK'e bağlı birçok sendika yöneticisi katılırken, TMMOB ve KESK'in dönem sözcüleri de hazır bulunarak, dayanışma ve destek sözü verdiler.

Mücadele Birliği İzmir

Basın toplantısında ülkemizde ilk futbol maçına ev sahipliği yapan ve dönemin Rum takımlarının futbol maçlarını yaptığı stadyum tarihi, bugün İzmir'deki futbol takımlarının taraftarları tarafından da kendi maçlarını yapmalarından ötürü önemli.

Stadın yıkılarak, bir rant alanı haline dönüştürülmesine karşı çıkan platform bileşenleri, stadyumun güçlendirilerek, yeniden kullanılabilir hale gelmesini istiyorlar. Ve stad alanının herhangi bir şekilde rant alanına dönüştürülmesine izin veremeyeceklerini söylüyorlar.

Mücadele Birliği İzmir

leri, ormanları, insanlığı yok ederken, biz işçi sınıfını da şehirlerde sömürüp katliamlar yaşatırken, Soma, Ermenek, inşaat kazaları, Kobane'de, Rojava'da devrim sürerken, ezen ve ezilenin sınıf savaşı sürmekte.

Köylü bir abla, "köylerimizde nöbet tutuyoruz, maden çalışanlarını bölgeden kovacağız. Kazmalarımızla, küreklerimizle onlarla savaşaacağız. Başka da çaremizin olmadığını biliyoruz".

Aslında sorunlarımız aynı. Kapitalizmi yok etmek, tarihin çöplüğüne atmak için işçi-köylü birlikte mücadele etmeliyiz. Konuşmacılar da birlikte mücadele etme konusunda bizimle hemfikirlerdi.

Dayanışma Konserinde sanatçı dostlarımızdan güzel ezgiler dinledik. Grup Adalılar, Cem Çelebi, Mehmet Gümüş, Serhad Raşa, Sezai Sarıkaya sahneye çıktılar. Gezi ayaklanmasında ölümsüzleşen dostlarımızı andık; Gezi Ayaklanması, halkların kendi gücünün farkına varmasını sağladı.

Devrimci İşçi Komiteleri'nden Bir İşçi

"Biz Bitti Demeden Bu Film Bitmez!"

Emek Sineması'nın yıkılmasının Bölge İdare Mahkemesi tarafından yürütmeyi durdurma kararı verilmesi üzerine Kent Savunucuları, "Emek Bizim İstanbul Bizim" diyerek Emek Sineması'nın önünde bir araya geldi.

17 Ocak günü Emek Sineması önünde Beyoğlu Kent Savunması adına açıklama yapan Elif Refih, "Omuz omuza sürdürdüğümüz Emek Sineması mücadelemizde, sadece yıkım anlamına geldiğini hep haykırarak" dedi. Sinemanın yıkılmayıp taşındığı yalanlarını hatırlatan Refih, İstanbul Bölge İdare Mahkemesi, Emek Sineması'nı yıkan

proje hakkında 'kamu yararı olmadığı ve hukuka uygunluk bulunmadığı, tarihi ve kültürel yapılara tafelsi güç ve hatta imkansız zararlar yol açacağı' gerekçesiyle yürütmeyi durdurma kararı verdiğini söyledi.

"Sürmekte olan inşaat duracak, proje iptal edilecek. Yapı kompleksi kamulaştırılacak ve Emek Sineması eski haliyle yeniden inşa edilecek. Emek mücadelesi egemenlere durmadan sunu hatırlatacak; hiçbir doğal,

kültürel, tarihi, kamusal alan hukuk geciken kararları bahane edilerek yok edilemez. Herkes bilsin ki Emek, sermayeyle uzlaşmayacak" diyen Elif Refih'in ardından TMMOB üyesi Mimar

Mücella Yapıcı konuşarak, inşaatın devam etmekte olduğuna dikkat çekerek bir işçinin de elektrik akımına kapıldığını ve bu konuda suç duyurusunda bulduklarını hatırlattı.

Açıklamanın ardından Emek Sineması'nın bulunduğu Cercle D'Orient binasının girişine "Ahmet Misbah Demircan yargılsın" yazılı afişler asıldı. Ardından, yine binası yıkılarak yerinden edilen İnci Pastanesi'nin Mis Sokak'ta bulunan yeni yerine gitmek isteyen kitlenin önü Demirören AVM önünde polis tarafından kesildi. Kalınlarla kitleye müdahale eden polis, yürüyüşe izin verilmeyeceğini belirtti. Yaşanan arbedenin ardından barikata açmak zorunda kaldı.

"Her Yer Taksim, Her Yer Direniş" sloganları atarak Mis Sokak'ta bulunan İnci Pastanesi önüne yürüyen kitle burada eylemi sona erdirdi. Pastane çalışanları kendilerine desteğe gelen kitleye profiterol ikram etti.

Kentin ve Doğanın Talanına Karşı Kadıköy'den Ses Verdiler

Kentsel dönüşüm projeleri, Taksim yayalaştırma projesi, Haydarpaşa ve çevresinin yeniden düzenlenmesi, derelere HES'ler kurularak suyun ticarileştirilmesi, nükleer santraller, mahallelerdeki yeşil alanlara yeni yerleşim alanlarının inşa edilmeye çalışılması, altın madenleri, siyanür... Ölüm, ölüm, ölüm! Doğanın ve onun bir parçası olarak insanın katli!.. Sonunda doğa da insan da isyana durdu sermayenin bu vahşi yıkımına karşı. Bilimcisi, tarım emekçisi, köylüsü, işçisi, öğrencisi... ezgimle koca bir toplum ayağa kalktı. Derneklerde, platformlarda, işgal evlerine, köy meydanlarından, madenlerde, ormanlarda, kentlerin sokaklarında bira araya gelerek mücadele verildi. İstanbul Kent Savunması, Kuzey Ormanları Savunması, Haydarpaşa Dayanışması, Validebağ Gönüllüleri, Kuzguncuklular Derneği, Caferağa Dayanışması, Gebze Rantsal Dönü-

şümle Mücadele, Cevizli Tekel, Gülsuyu Güzelleştirme Derneği, Gülsuyu Güldam, Yeldeğirmen ve diğer Dayanışmalar gönüllüleri 14 Ocak akşamı Barış Manço Kültür Merkezi'nde "Kentin ve Doğanın Talanına Karşı Ses Ver" sloganıyla etkinlik düzenledi.

Etkinlik, mücadelede yaşamını yitirenler adına saygı duruşuyla başladı. Konuşmalar yapıldı. Etkinlikte kentsel dönüşüm, ormanların ve suyun ticarileştirilmesine karşı verilen mücadele sırasında çekilmiş resimler ve videolardan kısa sinevizyon gösterimlerine de yer verildi. Şiirler okundu. Eşkiya Şarkılar Grubu sevilen şarkıları seslendirdi. Hayvan hakları koruyucuları konuştu. Haydarpaşa Dayanışması taleplerini dillendirdi. Homur Mizah Dergisi emekçileri de karikatürlerinden oluşan sergiyle etkinlikte yer aldı.

Atölyelerimiz Buluşuyor

"Ve zaman bir derviş gibi sabırla / eğredursun şimdi ipliğini / fabrikaların, sokakların / gümbürtüsü duyuluyor artık / dağılıyor / sevdâyı karartan bulutlar / şimdi / bir senfoninin / gittikçe yaklaşılan / ayak seslerini duyuyor dünya / ve bu senfoninin en coşkun ritmi / sevdanın, umudun yürüyüşleridir / hayat böyle yazacaktır tarihe / ve öylece gelecektir / dünyamın beklediği günlere... / zincirlerimizden başka kaybedecek / şeyimiz yok / Ama kazanacağımız bir dünya var"

Antakya Ayışığı Sanat Merkezi olarak "Yeni Zamanlara Yeni Ezgiler Gerek" adıyla bir etkinlik gerçekleştirildi. Etkinlik bir Ayışığı Sanat Merkezi emekçisinin konuşmasıyla başladı. Ayışığı olarak Antakya'da 6 yıl boyunca düzenlenen etkinlikler anlatıldı ve bu etkinliklerin sanat merkezi bünyesinde yapılan şiir, felsefe, müzik, tiyatro atölyelerinin oluşturduğu söylendi ve herkes bu atölyelerde yer almaya davet edildi. Ve her ay bir etkinlikle sanat severlerle bir araya geleceklerini duyurdular.

Ayışığı Şiir Atölyesi "Ve zulüm bitmedi daha" dedi. Nazım Hikmet'in 15 Ocak'taki doğum günü sebebiyle, etkinliğe katılan dostlarımız Tanya'yı okudu. Şiir Atölyesi de Nazım'ın bu şiirin hikayesini anlattı bize, "Nazım Çankırı zindanındayken bir gazetede küçük bir haber görür: Haber Tanya'nın asıldığıdır. Bunu gören Nazım gençcik bir kızın o incecik boynuna asılan ilmiği düşünerek bu şiiri yazmıştır." der...

Konuşma ve dinletilerden Ayışığı Müzik Grubu Sautul Şems (Güneşe Ezgi) aldı sahneyi. Şarkılarını, doğum günü olması nedeniyle Nazım Hikmet'e, katillerine mükafat gibi ceza verilmesi nedeniyle Ali İsmail'e, Şengal'de, Kobane'de direnen ve savaşan emekçi halklara türkülerini armağan ederek başladı. Emegün Ezgi'nin şarkıları, marşları ve Arapça ezgiler söyleyen Sautul Şems, son olarak Türkçe-Arapça-Kürtçe-Ermenice bir parça ile veda ettiler.

Etkinlik sohbetlerle, sanata dair düşüncelerle, sanatın gençlerdeki yerini paylaşarak son buldu.

Antakya Ayışığı Sanat Merkezi

Bir Daha Gürle Toroslardan!..

Nazım Akarsu

Biliyoruz büyük usta, bu toprakların koca çınarı, Homeros'u, biliyoruz tabiatın kanunları var; biliyoruz "paydos diyecek bize bir gün / tabiat anamızı / gülmek, ağlamak bitti çocuğum"; biliyoruz "ölüm, canın has yoldaşı"... "dediğin nesnenin önünde / kafam(ız)la eğiliyorum(uz) / ama bu yürek / o bu dilden anlamaz pek"... Seni kaybetmeye daha hazır değiliz (ne zaman hazır oluruz, onu da bilmiyoruz!)

Daha söyleyeceğin çok şey olduğuna inanıyoruz; yüreğimiz ve beynimiz bilge sözlerini içine almak için annesini bekleyen aç serçeler gibi ağzını açmış bekliyor. Aydınlığın, umudun türküsünü duymak için yüreklerimizin kulakları sonuna kadar açılmış bekliyor. "Demir olsam çürürdüm / toprak oldum da dayandım" demiştin bir keresinde, 92 yaşında aynı yaşama azmini göstermeni istesek senden çok şey mi istemiş oluruz? Kim bilir, artık senin için bile "belki bahtiyarlık değildir", "fakat düşmana inat / bir gün fazla yaşamak" için mücadeleyi bırakmamamı istesek, yorgun bedenini çok mu zorlamış oluruz.

Senden "umutsuzluktan umut yaratmayı bilen" bir insan olarak, bize yine umutlu olmayı öğütlemeni istesek, o dobra dobralığınla kızarmısın bizlere; yoksa Anadolu'nun bu çocuklarını, daha önce belki yüzlercesine, binlercesine yaptığın gibi bağrına mı basarsın? Doğa ve insan sevgisiyle dolu yüreğin durmasın, çarpmaya devam etsin diye koşup gelsek kapına, bizi içeri alır mısın? Yoksa zaten yüreğinde hepimize yetecek kadar yer olduğunu mu söylersin..?

"Benim için dünya bin bir çiçekli bir kültür bahçesidir; bir çiçeğin bile yok olmasını, dünya için büyük kayıp sayarım" derdin sürekli, bu kültürün en önemli taşıyıcılarından biri olarak, bizi bırakıp gitmenin ne büyük bir kayıp olacağını biliyorsun değil mi? Dünyanın senin kelimelerinin rengine, kokusuna ihtiyacı var daha...

Senin coşkuna, Dadaloğlu duruşuna, bilgeliğine, sosyalist yaşam görüşünü savunuşundaki samimiyetine ihtiyacı var daha... Belki artık fiziksel olarak, her yere yetişemeyebilirsin, '96 Ölüm Orucu'nda yaptığın gibi, devrimcilerin, komünistlerin yanına koşup gelemebilirsin; ama sınıflar mücadelesine bugün Fidel'in yaptığı gibi "fikirler cephesi"nden katılabilirsin. En önemlisi salt varlıkla bizlere güç vermeye devam edebilirsin.

Bilesin ki, yüreğimiz seninle, kulığımız senden gelecek iyi haberlere kilitli. Haydi umudun türkücüsü, haydi dilemlerle birlikte, emekçilerle, yoksullarla, ezilen ve zulmedilenlerle birlikte atan Anadolu'nun yiğit ozanı, halkların destancısı, koca çınarı, İnce Memed'i... Toroslardan bir daha gürle! Zalimler bir daha duysunlar gür sesini...

YASTA DEĞİL İSYANDAYIZ!

Biliyorsunuz Suudi Arabistan Kralı Abdullah öldükten sonra Cumhurbaşkanı Somali ziyaretini yarıda kesip, apar topar para kaynağı, sponsoru-kadim dostunun son yolculuğunda bulunurken, Türkiye'de de 1 günlük yas ilan etti.

Ne gariptir ki, yine yas tutmak tiyatro ve sanata düştü. Devlet ve Şehir Tiyatroları'nın perdelerini, 1 günlük kapatma açıklaması, tiyatro çevrelerinden de tepki aldı.

"Memleket tarihinde görülmemiş bunca acı yaşanmışken perde kapanmamış, şimdi buna susarsak biteriz" diyen tiyatro sanatçıları, yas günü olan 24 Ocak 20.15'te sanatçıları ve sanatseverleri Atatürk Kültür Merkezi'nde toplanmaya çağırıldı; "Mesele bugün ülke genelinde tüm kurum tiyatrolarında perdelerin kapanmış olmasıdır. Bu ayıptır! Tüm örgütler, siyasi partiler, dernek, dansçılar, oyuncular, operacılar, tasarımcılar, özel tiyatrolar, umudunu kaybedenler, korkanlar, sanatçılar, seyirciler, tehlikelen farkında olan herkese çağrıdır. 24 Ocak 20.15'te AKM'de randevumuz var! Bu çağrının sahibi bizleriz!" dediler.

Devinim Tiyatro Atölyesi olarak biz de bu çağrıya kulak verip 20.15'te AKM önündeydik. AKM binasının sanat yuvasından karakola çevrilmesine rağmen, "Yasta Değil İsyandayız", "Kralın Soyтарыsı Değil Halkın Sanatçıdır", dövizlerimizi açıp bekledik. Taksim Meydanı otobüs otobüs çevik kuvvet ve sivil polis doluydu. Sermaye sınıfı kendi cephesinden eyleme gereken önemi vermişti. Ancak çağrıcılar tarafından aynı önem verilmemiş olsa gerek, eylem yerinde çağrının sahipleri olmayınca desteğe giden Devinim eylem yapmış oldu.

Dövizler ve atılan sloganlar halkın dikkatini çekti. Katılımcıların desteğini alan eylem sloganlarla son buldu. Çağrıcıların eylem yerini AKM'den Kadıköy Süreyya Operasına çevirdiklerini, son anda bize destek veren bir sanatseverden öğrendik.

AKM önüne çağrı yapmak bir cesarettir. Ancak o çağrıyı yerde bırakmayıp eyleme dönüştürüp, arkasında durmak bundan daha da büyük bir cürettir.

Toplumun aydınlık yüzleri, "Korkuya Karşı Özgür Tiyatro" şiarıyla yola çıkıyorsa, buna uygun hareket edilmesi gerekir ki, korkutmaya çalışanlar da sizin muhalefetinizi, karşı duruşunuzu dikkate alsın. Katarsisin kimseye faydası yoktur!

Devinim Tiyatrosu Oyuncuları

MÜCADELE BİRLİĞİ

Yeni Evrede Mücadele Birliği Dergisi Sayı: 276 / 28 Ocak - 11 Şubat 2015 Yayın Süreli Dağıtım Sahibi: Yeni Dönem Yayıncılık Basın Dağıtım Eğitim Hizmetleri Tanıtım Org.Tic.Ltd. Şti. Adına: Sami TUNCA / Adres: Sofular Mah./ Sofular Cad. No: 8/3 Fatih - İSTANBUL / Tel-Fax: 0 (212) 533 32 57 / Sor. Yazı İşl.Müdürlü: Sami TUNCA / Baskı Yeri: Yön Basım Yayın, Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi B Blok 1.kat N:366 Topkapı - Zeytinburnu - İSTANBUL

www.mucadelebirligi.com info@mucadelebirligi.com
www.facebook.com/mbirligi mucadelebirligi@gmail.com
www.twitter.com/mbirligi mucadelebirligi@hotmail.com

“Umut Geliyor” mu?

Yunanistan’da seçimler sona erdi. Radikal Sol Koalisyon’un (Siriza) zaferiyle sonuçlanan seçimler başta İspanya halkı olmak üzere Avrupa halkları ve asıl olarak da Avrupa sermayesi açısından oldukça ilgi çekiciydi.

Cumhurbaşkanını seçemeyen Yunan Meclisi, anayasaya göre erken genel seçime gitmek zorundaydı ve o andan itibaren de içeride Samaras hükümetinin, dışarda ise Almanya’nın başını çektiği Avrupa sermayesinin Siriza üzerinden Yunan emekçi halkına savurdıkları tehditler havada uçuşturdu. Korku üzerine kurulu felaket senaryolarının ana konusu ise her zamanki gibi “Sizi AB’den atarız!” tehdidiydi.

Aslında bu tehditler yeni değil. Daha krizin başında Alman basını Yunan halkını “tembeller”, “şımarıklar” diye aşağılaması, Afrodit heykelini orta parmağı havada resmederek değerleriyle dalga geçmesi, Yunan halkının Avrupa sermayesi tarafından her şeyin yanı sıra nasıl bir psikolojik baskının içine sokulacağını da bir göstergesiydi.

Avrupa sermayesinin bu ters psikoloji oyunu seçimlerle birlikte iyice ortaya çıktı. Seçim sayımları henüz sonuçlanmamışken Pazar akşamı Alman BILD gazetesinin ertesi günkü başlığı kesinleşmişti bile: “Avro için korku, Cipras için zafer”. Alman Beranberg Bankasının analistleri ise daha da ileri giderek Siriza’nın seçim galibiyeti için “Korkunun üzerine kurulu öfkenin ve mantığın üzerindeki fan-tezinin zaferi” değerlendirmesi yapıyor ve ekliyorlar “Avrupa O’na (Siriza’ya) gerçekliği kabul etmesini sağlama görevinden kaçamaz!”.

Tek kutupluluğunu giderek yitiren bir dünyada ekonomik krizlerle sallanan Avrupa sermayesi aslında çok iyi bildiği Cipras’ın Radikal Sol Koalisyonu’na bile tahammülsüz görünüyor. Tehditlerinin ve korkularının gerçek nedeninin Siriza değil de Yunan emekçi halkının olduğu gerçeğini unutmadan sormak gerekiyor: Yaklaşık 200 yıldır “demokrasinin”, “insan haklarının”, “muasır medeniyetin” temsilcisi iddiasındaki Avrupa’yı bu kadar kuşkulu ve ürkek yapan şey nedir?

Yunanistan için konuşacak olursak; işten atılmaların, yarıya indirilen maaşların, kapatılan fabrikaların, özelleştirmelerin ötesinde burada elbette tüm bunların sonucu olarak gerçek bir insanlık krizi yaşanıyor. Bu krizin boyutlarına biraz göz atmakta fayda var:

“Kriz Yunanistan’ı Yunanlıları Öldürüyor”.

Geçen yıl hükümetteki Yeni Demokrasi’den bir vekilin meclise sunduğu bir araştırmaya göre 2013 yılında her üç günde 2 Yunanlı, çoğunluğu ekonomik sebeplerden dolayı intihar ederek yaşamına son verdi. Aynı araştırmaya göre 2010 yılından itibaren Yunanistan’da intihar oranı %70 artarak bu konuda Avrupa’nın birincisi oldu.

Sadece Atina’da 25.000 civarında evsiz olduğu hesaplanıyor.

Elektrik faturalarını ödeyemedikleri için binlerce aile elektriksiz yaşıyor. Geçen yıl Selanik’te 13 yaşında bir kız çocuğu annesiyle kaldıkları dairede ısınmak için yakıtları mangaldan zehirlenerek hayatını kaybetti. Birkaç gün önce elektrik kurumu elektriklerini kesmişti çünkü. Yine Atina’da evinde makineye bağlı olarak yaşayan bir böbrek hastası elektriklerinin elektrik kurumu tarafından kesilmesi sonucu hayatını kaybetti. Aslında bu olaylar münferit değil. Atina’nın yoksul semtlerinden sadece birinde Perama’da 1600 aile faturalarını ödeyemedikleri için elektriksiz yaşıyor. Perama’da şubesi bulunan “Dünya Doktorları” adlı devlet dışı bir kurumun açıklamalarına göre “Semtte her iki kişiden biri işsiz. Her gün yaklaşık 1000 kişiye ücretsiz öğün dağıtıyoruz. Günlük 80 kişiye sağlık hizmeti sunuyoruz.” Dünya Doktorlarına göre yaşanan krizin en büyük kurbanları çocuklar. Perama’da onlarca aile çocuklarını okula gönderemiyor, çünkü kayıt için zorunlu olan “aşı belgesine” sahip değil. Aileler sağlık sigortası yoksa paralı olan zorunlu aşıları çocuklarına yaptıramıyorlar! Aşısız çocukları da okullar kabul etmiyor. Bu arada kuruluş amacı mülteci ve göçmenlere ücretsiz sağlık hizmeti sunmak olan Dünya Doktorları, bugün hizmet verdikleri kesimin %90’ının Yunan vatandaşları olduğunu belirtiyor.

“Yunanlı Anneler Kriz Nedeniyle Çocuklarını Terketmek Zorunda Kalıyorlar”. İngiliz Daily Mail gazetesinin Yunanistan’daki yaptığı araştırmaya göre 2008 ve öncesinde çocukların %95’i gördükleri şiddet nedeniyle korunmak için yetiştirme yurtlarında kalıyorlardı. Son yıllarda yetiştirme yurtlarına bırakılan ve hastanelerde terk edilen çocukların sayısında trajik bir artış olduğunu gösteren araştırmaya göre şu anda yurtlarda kalan çocukların %70’i çocuklarının en temel ihtiyaçlarını dahi karşılayamayan ailelerin ya da annelerin çocukları.

Yunanistan’da krizi bu boyutlarda yaşama-yanların durumu da aslında pek iyi açıcı değil. Avrupa’dan, işinden ve evinden (banka ipoteği ile) atılmakla terörize ediliyor, “terörle” ve yabancılarla korkutuluyor, burjuva basının manipülasyonlarıyla kandırılmaya çalışıyor.

Tüm bu yaşananlar ve seçim sonuçları gösteriyor ki, Yunan halkı eskisi gibi yönetilmek istemiyor. Köklü değişimleri istiyor. Seçim sonuçları bu konuda güçlü veriler sunuyor:

Radikal Sol Koalisyon’un 1. Parti olması

bir yana, PASOK gibi Yunan siyasetinin son 30 yılına damgasını vurmuş bir partinin oyları dibe vurdu. Yunanistan’da yıllarca hükümet olmuş PASOK %3’lük barajı zar zor geçerek meclise girmeyi başariyor.

Yeni kurulan ve ilk kez seçimlere katılan biraz sağdan biraz soldan söylemleriyle ne olduğu belli olmayan Potami hareketi %6 oy alıyor.

Neo-naziler az bir düşüşle %6,26 oy oranlarıyla meclisin üçüncü büyük partisi oluyorlar. Oy kullanma oranının %63,87, birinci parti Siriza’nın oy oranının ise %36,34 olduğu Yunanistan’da taşlar yerinden oynuyor.

“Korkuya karşı umudun”, “aşağılanmaya karşı onurun” temsilcisi olduğunu ve Yunan halkına layık olduğu değeri geri kazandıracağını iddia eden Siriza’nın seçim sloganı “Umut Geliyor”du. Krizden çıkışın biricik yolunun ise Avrupa halklarının ortak mücadelesinde olduğuna vurgu yapan Siriza, mücadele eden Avrupa halklarının en önde ve örnek temsilcisi olma iddiasını sürekli vurguladı.

İspanyol Podemos (We Can) partisiyle sıkı bir ittifak içinde olan Siriza’nın seçim öncesi son ve en büyük mitingine, Cipras ve Podemos’un lideri Pablo Iglesias birlikte çıkarak her iki partinin de erken zafer kutlamasını yaptılar. Hatırlanmakta fayda var: Podemos 2011’deki Arap baharından etkilenerek tüm İspanya’da meydanları işgal eden emekçilerin bu eylemlerinden doğan ve Ocak 2014’te partileşen bir hareket. Parti kurulduktan sadece 3 ay sonra Avrupa Parlamentosu seçimlerine katılarak %8 oy almayı başaran Podemos bugün İspanyada birinci parti olarak gösteriliyor. Siriza’ya benzer bir hareket İngiltere’de de doğmak üzere.

Bu enternasyonalist dayanışma, birlikte mücadele iyi güzel de nasıl bir mücadele sorusuna Siriza’nın verdiği ciddi bir cevap yok.

Önüne koyduğu program Yunan halkını ilgilendiren temel konularda hiç bir değişiklik getirmiyor. Kendinden önceki hükümetlerin programlarından bir adım ileri gitmiş değil. Örneğin;

-AB’nin temel ilkelerine bağlı kalacaklarını her fırsatta belirtiyorlar,

-Yunan devletinin Troyka denilen (IMF, Dünya ve Avrupa Bankası) üçlüden aldığı tüm borçları son kuruşuna kadar ödeyeceklerini yine her fırsatta tekrarlıyorlar,

-Bütün askeri üslerin Yunanistan’da kalacağına dair garantiler veriyorlar.

Geriye kapitalizmin yaşanırlı hale getirilmesi çabasından başka bir şey kalmıyor. Bu çabaya da en iyi yanıt yine Alman basınından geliyor aslında “Ciprasa güvenen Yunanlılar hayal kırıklığına uğrayacak çünkü hiç kimse olmayan parayı harcayamaz”.

Mart ayına kadar Yunan devleti Troyka’ya yaklaşık 3,5 milyar avro borç ödemesi yapmak zorunda. Kurulacak Siriza hükümetinin “yeni kurulduk” diyerek Troyka’dan zaman istemesi bekleniyor. Bu zaman da en iyi ihtimalle Haziran’a kadar olacak. Yani anlaşılın o ki, Haziran’dan sonra oyunun yeni perdesini izleyeceğiz!

Yunanistan’dan Leninistler

ABD Küba’yı Özgürleştirecek!

ABD “politika değişikliği”ne giderek Küba ile “arayı düzeltiyor” ya... Obama evlere senlik açıklamalar yapıyor! ABD Dışişleri Küba’da emeğin/işçilerin örgütlenmesi için, yurttaş hakları için 11 milyon dolarlık bütçe ayırmış. “Küba işçileri sendikalarda örgütlenerek özgür olabilir” demiş Obama! Öyle ya, Küba işçileri sadece bir “sürü”, düşünmez, özgürlük nedir bilmez, basit köleler onlar! ABD dolarları ve sendikalarda örgütlenmek onlara özgürlük kapılarını açabilir nihayetinde!

Bu muazzam fikir kimden geliyor? İşçilerinin sadece %11.3’ü (her yüz işçiden sadece 11 tanesi yani) sendikalı olan ABD’den geliyor! İşin tuhaf yanına bakın ki, Küba’da işçilerin %90’ı (her yüz işçiden doksan tanesi) sendikada örgütlü. Üstelik Küba’da işçiler ve halk bölge/mahalle komitelerinde, milislerde son derece örgütlü. Politik yaşama aktif olarak katılıyor. Örneğin Küba Komünist Partisi’nin 6. Kongresi’nde ele alınan sosyo-ekonomik konuların tartışılması için 163 toplantı/miting yapıldığında, üç milyon Kübalı bu sürece aktif olarak katıldı. Ülkeyi ilgilendiren konuda her dört kişiden birinin katılımıyla karar alınmış oldu. Peki ABD’de? Sosyo-ekonomik politikaların belirlenmesine kaç kişi, toplumun hangi kesimleri katılıyor? Yanıtı merak eden Occupy Hareketlerine (%99 hareketine) bakın!

Durum bu kadar net aslında. Ama nedense böylesine etkin bir halk özgürlüğünü yitirmiş, köle oluyor; atomize edilmiş ABD emekçileri özgür!.. Hepsi bu da değil. ABD’de okul çağında çocuğu olan ailelerin yarısı yoksulluk sınırının altında yaşıyor ve çocuklarını düşük ücretli okullara kaydettileriyorlar. Küba mı? O yoksul ülkede eğitim ve sağlık hizmetleri parasız! Yoksulluk ve kölelik böyle bir şey işte, bedava okul, bedava sağlık hizmeti!! Sahi, tüm bunları terk ederek dünyanın en büyük ekonomisinin paryaları haline gelmekle elde edeceğiniz “özgürlüğü” ister miydiniz? Aç kalma özgürlüğü, yoksulluk sınırının altında kalma özgürlüğü, eğitim ve sağlık hizmetlerinden hemen hiç yararlanamama özgürlüğü, deri renginden dolayı aşağılanıp öldürülme özgürlüğü, dünyanın en zengini olan o müthiş %1’e bakıp “bir gün onların arasına girme hayali” ile düşük ücrette çalışma özgürlüğü... Dilediğiniz özgürlüğü seçin! Obama ile birlikte “Yes We Can” diye haykırmakla oluyormuş bu işler nasılsa!

AURUPA GERİCİLİĞİ-DİNCİ FAŞİST TERÖR KARDEŞLİĞİ

Taylan Işık

Charli Hebdo saldırısından sonraki gelişmeler, bu kanlı faşist saldırıda ölenler için timsah gözyaşları döken Avrupa gericiliğinin dinci faşistlerle nasıl bir dansıklı dövüş, bir kardeşleşme içinde olduklarını ortaya koydu.

Saldırdan hemen sonra, Avrupa emperyalistlerinin bu katliamı emekçi sınıfların sahip oldukları demokratik hakları kısıtlamak, ortadan kaldırmak için kullanmaya çalıştıklarını gördük.

Önce Avrupa Birliği devletlerinin İçişleri Bakanları Bakanları toplandı ve “Teröre karşı” alınacak önlemleri konuşmaya başladılar. Bu önlemlerin başında dolaşım hakkı dahil, emekçi sınıfların demokratik haklarının kısıtlanması vardı.

Fransa’nın faşist Le Pen’inin faşist kızı, “Schengen” uygulamasının kaldırılmasını önerdi. Sanki Charlie Hebdo saldırganları Fransız değil de başka bir ülkeden gelişmelerdi ya da sanki bu tip saldırılar için görevlendirilecek faşist katiller “Schengen Vizesi”ne çok ihtiyaç

duyacaklarmış gibi.

Arkasından Fransa, uzun yıllar sonra, ilk defa Fransız askerini sokağa saldı. Gelişmiş polis teşkilatı, istihbarat teşkilatı, ileri teknolojisi yetmiyormuş gibi, asker Paris sokaklarını postallarıyla kirlitmeye başladı. Bu politikanın dinci faşist saldırıları önlemekle hiç alakalı olmadığı ama Fransız halkında, gençliğinde, emekçilerinde, işçilerinde korku duygusunu yaymaya yönelik olduğu çok açık.

Bu politika Fransa ile sınırlı değil. Avrupa halklarında korku duygusunu yaymak, bununla halkı terörize etmek için Belçika devreye girdi ve eyleyle koymuş gibi “terör saldırısı hazırlığı”nda olan bir grubu tutukladı. Arkasından Belçika da, bu yarı Fransız ülke de, askerlerini sokağa saldı. Amaç Avrupa halklarında “dehşet” duygusunu yaymak, her şeyden korkar, herkesten şüphelenir bir ruh haline sokmaktır.

Bu politikaya inandırıcılık katmak için İngilizler devreye girdi ve saldırı için

İngiltere’nin sırada olduğunu açıkladılar. Çok gelişmiş istihbarat örgütüne sahip olmakla övünen bu kibirli emperyalistler, nedense, dinci faşistlerin saldırmak üzere oldukları Charlie Hebdo katliamından sonra fark ettiler.

Alman polisi bu tabloda yerini almalydı elbet. Hemen ev baskınları başladı ve onlarca kişi “terör saldırısı hazırlığı içinde” oldukları gerekçesiyle tutuklandı. Binlerce katil, psikopat, hırsız, ipini koparmış, başta bu devletler olmak üzere, Avrupa’nın her yerinden Suriye’ye katliam yapmaya giderken uyuyan istihbarat ve polis örgütleri nedense birden bire canlanmışlardı. Alman halkı, bir gün uyanıyor ve nasıl bir tehlikenin kıyısında gezindiğini polis baskınları sayesinde hem görmüş hem de tehlikeden kurtulmuş oluyor. Dehşet duygusuna kapılmamak ve hükümetlerin “halkı korumak için” alacakları önlemleri desteklememeleri mümkün müydü! Elbette değil!

Oysa aynı emperyalist efendiler Su-

riye’de kol gezen dinci faşistleri, yıllardır Türkiye ile birlikte silahlandırıyor, eğitiyor, savaş tekniklerini, adam öldürme sanatını öğretiyor, paraya boğuyor, maaşa bağlıyor vb. Daha geçtiğimiz hafta, İngiliz emperyalistleri bu katiller sürüsünü eğitmek için askerlerini Ortadoğu’ya göndereceklerini bir kez daha açıkladılar.

ABD ve Fransa ise bu eğitim-donat savaşa sür politikasının ağababalarıdır. Yani, dün Paris’te Charlie Hebdo dergisini basıp insanları katledenleri destekleyen, besleyen, donatanlar bu emperyalist efendilerden başkası değil. Yıllardır bunu yapıyorlardı; katliamda ölenlerin arkasından bir miktar timsah gözyaşı döktükten sonra aynı şeyi yapmaya devam ediyorlar.

Nedeni basit. Bu emperyalist efendilerin Ortadoğu’da Ortadoğu halklarının devrimci girişimlerini ezmek; Avrupa’da ise Avrupa emekçi sınıflarının yüreğine korku ve dehşet duygusunu ekmek için bu dinci faşist katiller sürüsüne ihtiyaçları var.

Sadece o da değil.

Avrupa’da ırkçı, yabancı düşmanı, faşist bir taban için de bu katiller sürüsünün Avrupa topraklarında yapacakları eylemlere ihtiyaçları var. “Pegida” denen yabancı düşmanı, anti-komünist, ırkçı,

karşı devrimci faşist hareket tüm gıdasını bu dinci faşistlerin eylem ve varlıklarından alıyor.

Öldürttüğü kişinin cenazesine katılmak ya da çelenk göndermek bir mafya kuralıdır. Charlie Hebdo kurbanlarının cenaze töreninin başında kol kola girmiş yürüyen burjuva lidere bu gözle bakmakla hiç hata yapılmış olmaz.

Emperyalist dünya artık mafya kurallarına göre çalışıyor; bu kurallara göre yönetiliyor. Tıpkı sabık İtalyan lider Berlusconi’nin Muammer Kaddafi’yi ağzından öptükten sonra, Fransız Sarkozy ile birlikte ölüm fermanını çıkarması gibi. Emperyalist dünyanın çürümüşlüğü bundan daha iyi anlatacak ne olabilir!

Avrupa’nın burjuva demokrasisi işte budur. Devrime karşı her türlü gericilikle birleşme, en utanmaz iki yüzürlüğü sıradan bir davranış haline getirme; kendi mütteliklerine bile ihanette sınır tanı-mama, düşman ya da rakiplerini ortadan kaldırmak için mafya yöntemlerine ve bizzat mafyaya başvurmaktan en ufak bir beis görmeme hali, ve nihayet kafa kesen katillerle kol kola yürüme hali..

Tarihte nam salmış en ünlü mafya babaları Charlie Hebdo kurbanlarının cenazesinde en ön safta yürüyen burjuva liderlerin yanında dürüstlük abidesi olarak kalırlar.